

Udvisning ved dom af kriminelle udlændinge

Aalborg Universitet

5. december 2017

Forfatter: Linnea Buus Vilsbøll

Udvisning ved dom af kriminelle udlændinge

Uddannelsesinstitution: **Aalborg Universitet**

Opgave: **Kandidatafhandling, 10. semester Jura**

Afleveringsdato: **5. december 2017**

Fag: **Udlændingeret**

Vejleder: **Jesper Lindholm**

Engelsk titel: **Deportation of criminal aliens by verdict in Danish courts**

Antal anslag: **113.083**

Forfatter: **Linnea Buus Vilsbøll**

Abstract

The focus of the thesis is on the laws and regulations regarding deportation

The goal of the thesis is to create an overview of the regulations in regard to deportation by verdict, cf. Udl. §§ 22-24 og § 26, stk. 2, as well as perform an analysis of the **assessment of proportionality** that the courts use to make the judgement regarding the possibility of deportation, first and foremost according to the European Convention of Human Rights article 8, but also in relation to the European Union's Citizens' Rights Directive. During the analysis verdicts from 2017 in both High Court and Supreme Court will be used, and in direct extension thereof, an assessment of whether the courts have the possibility to deport criminal aliens on a larger scale than it has done previously, as the Institute for Human rights claim.

In the analysis of **the assessment of proportionality** regarding deportation of third country citizens, the thesis concludes that it depends on a concrete weighting whether an alien can be deported in the light of EMRK article 8, that provides a right to respect for ones "private and family" life. The Court of Human Rights has listed some criteria to use by the assessment of proportionality. These criteria can be listed as follows; the alien's link to the country of residence, the alien's link to its home country and the committed crime.

In the analysis of **the assessment of proportionality** regarding deportation of citizens of the European Union, we conclude that beyond consideration of EMRK article 8 there too has to respect the Citizens' Right Directive. It says in § 38 that a deportation should be justified in the public order and security.

There has in the analysis shown that especially the length of stay and the link to the country of residence, can justify a deportation, when the alien hasn't been in the country of residence especially long

On the question regarding whether more offenders in criminal cases should be sentenced with a **mandatory sentence of deportation**, the Institute of Human Rights believes that deportation can happen more often in cases where foreigners who were born in the country or have entered as a child, and haven't **started/founded a family**. It can be concluded, that the Court of Human Rights, gives the countries a wide margin to deport aliens from their territory, but that the Danish courts may be a bit retaining by making decisions about deportation on the limit of Denmark's international obligations.

Indholdsfortegnelse

Indledning	6
Afgrænsning	7
Begrebsafklaring.....	10
Udlænding	10
Opholdsland.....	10
Hjemland	10
Lovligt ophold	10
Problemformulering	11
Metode	11
Udlændingeloven	13
Udviklingen af udvisningsreglerne.....	13
Udlændingeloven af 1983.....	13
Udlændingelovens ændringer 1998	14
Ændringer i udlændingeloven i 2002.....	15
Ændringer i 2003	16
Ændringer i 2004	16
Ændringer i 2005	16
Ændringer i 2006	16
Ændringer i 2009	17
Ændringer i 2010	17
Ændringer i 2011	17
Ændringer i 2012	17
Ændringer i 2016	17
Udvisning	18
De materielle betingelser for udvisning i Udl. §§ 22-24.....	19
Opholdslængden og den idømte straf.....	19
Udl. § 22, nr. 1-3	19
Udl. § 23, nr. 1-4	20
Udl. § 24, nr. 1-2	20
Arten af den begåede kriminalitet og ubetinget frihedsstraf.....	21
Udl. § 22, nr. 4	21
Udl. § 22, nr. 5	21
Udl. § 22, nr. 6	22
Udl. § 22, nr. 7	22
Udl. § 22, nr. 8	23
Udl. § 26, stk. 2.....	23
Betinget udvisning	24
Danmarks internationale forpligtelser	25
Den Europæiske Menneskerettighedskonvention (EMRK)	25
EMRK art. 8	26
Proportionalitetsafvejningen	27
Delkonklusion 1	36
EU-reglerne	36

Betingelserne for udvisning efter EU-reglerne	38
Delkonklusion 2	42
Suverænitet og retten til inden for territoriet at regulere udlændinges ophold	42
Konklusion.....	46
Litteraturliste	49
Domsliste	50

Indledning

"Der er mulighed for at stramme praksis, så kriminelle udlændinge nemmere kan udvises".¹ Udmeldingen kom fra Justitsminister Søren Pape Poulsen i kølvandet på, at Loyal to Familia-bandlederen, Shuaib Khan endnu engang blev idømt en betinget udvisning. Institut for Menneskerettigheder har i den forbindelse udtalt, at de danske domstole overfortolker menneskerettighederne og udviser mindre, end hvad konventionerne tillader. Instituttet lægger særligt vægt på, at der i kategorien med de tunge fængselsstraffe ikke burde være nogen hindring for at udvise en person med et langvarigt ophold i Danmark og med en derved dårligere tilknytning til hjemlandet, jf. menneskerettighedsdomstolens praksis.²

Den samme mediebevågenhed, samt politiske ramaskrig var til stede, da henholdsvis Sigøjnerbossen Gimi Levakovic, der i 2016 blev frifundet for påstanden om udvisning, og bandlederen fra Vollsmose, kaldet Fiz Fiz, i første omgang både ved by- og landsretten blev idømt en betinget udvisning.

Udlændingebatten fylder meget hos de danske politikere og i medierne, og det ses samtidigt i et stigende antal straffesager, at anklagemyndigheden som hovedregel altid nedlægger påstand om udvisning, så snart den sigtede har et udenlandsk statsborgerskab. Udlændingområdet er et af de områder, hvor lovgivningen hele tiden ændrer sig, og netop det øgede fokus fra politikerne og medierne stiller et øget krav til anklagemyndigheden om hele tiden at holde sig opdateret, således at der bliver nedlagt den korrekte påstand om udvisning. Baggrunden for dette speciale og navnlig interessen for udlændingeretten udspringer af mit arbejde hos anklagemyndigheden. Det primære fokus ligger fortsat på det strafferetlige i virket som anklager, men i takt med det øgede fokus samt det stigende antal af kriminelle udlændinge, kommer udlændingeretten til at spille en langt større og ikke uvæsentlig rolle i anklagerarbejdet, idet arbejdsbyrden i disse sager øges, da det ikke kun er den begåede kriminalitet, der skal procederes på, men

¹ Patscheider, Cecilie: Pape: Der er mulighed for at stramme praksis, så kriminelle udlændinge nemmere kan udvises.. I: *Politiken*, 10.10.2017, s. 1-2. Internetadresse: <http://politiken.dk/indland/politik/art6152291/Pape-Der-er-mulighed-for-at-stramme-praksis-så-kriminelle-udlændinge-nemmere-kan-udvises> Besøgt d. 06.11.2017

² Patscheider, Cecilie: Pape: Der er mulighed for at stramme praksis, så kriminelle udlændinge nemmere kan udvises.. I: *Politiken*, 10.10.2017, s. 1-2. Internetadresse: <http://politiken.dk/indland/politik/art6152291/Pape-Der-er-mulighed-for-at-stramme-praksis-så-kriminelle-udlændinge-nemmere-kan-udvises> Besøgt d. 06.11.2017, jf. https://menneskeret.dk/sites/menneskeret.dk/files/media/dokumenter/udgivelser/faktaark_qa/faktaark_danske_domstole_overfortolkning_oktober_17.pdf, besøgt den 01.12.2017

ligeledes spørgsmålet om udvisning. Ét er, at der gælder en række danske regler, men der skal ligeledes tages højde for Danmarks Internationale forpligtelser, som ligeledes stiller krav til anklageren om at sætte sig ind i international lovgivning, hvor der særligt i praksis rejses spørgsmål i forhold til EMRK art. 8.³

Afgrænsning

Udvisning har i et historisk perspektiv haft mere end én betydning. Udvisning eller forvisning er det, der kan forbindes med at blive fredløs. Fredløsstraffen kunne både sanktioneres overfor udlændinge som for indlændinge. Fredløsstraffen medførte, at den pågældende blev retsløs, og på den baggrund ansvarsfrit kunne blive slået ihjel. Det har i historien også været muligt at landsforvise, jf. Danske Lov og Trykkefrihedsordningen fra 1799, hvilket indebar at den landsforviste måtte forlade landet, uanset om denne var ind- eller udlænding.

Først i slutningen af 1700-tallet begyndte udviklingen af et statsborgerbegreb, hvor en forordning af 15. Januar 1776 bestemte, at indfødsretten var en betingelse for at få ansættelse i statens tjeneste.⁴

I international sammenhæng ses det i flere konventioner, at statsborgere er sikret mod udvisning eller nægtelse af tilbagerejse⁵. Det er som udgangspunkt den enkelte stat, som selv må bestemme, hvilke udlændinge der får adgang til at tage ophold på territoriet. Det er derved også en stats grundlæggende ret, at kunne udvise en udlænding. For at udvise en udlænding er der dog et krav om, at der skal være hjemmel i de materielle lovregler, og beslutningen skal være truffet af et kompetent organ, samt at der for udlændingen følger en ret til at fremhæve de grunde, der taler imod en udvisning, at få sin sag prøvet på ny og at blive repræsenteret, jf. Den Europæiske Menneskerettighedskonventions tillægsprotokol 7, art. 1.⁶

I Udlændingeloven, *lovbekendtgørelse nr. 1117 af 2. oktober 2017* (herefter Udl.) forstås en udvisning således, at en udlændings visum og opholdstilladelse bortfalder, jf. § 32, stk. 1 og at en udlænding ikke uden tilladelse må rejse ind i landet og opholde sig her, jf. § 4, stk. 1, 2. pkt.⁷

³ Kjølbroe, Jon Fridrik, s. 905

⁴ Lone B. Christensen m.fl., s. 631.

⁵ se bl.a. Verdenserklæringen om menneskerettigheder af 1948, art. 13, stk. 2: enhver ret til at vende tilbage til sit hjemland og Den Europæiske Menneskerettighedskonventions tillægsprotokol 4, art. 3.

⁶ Lone B. Christensen m.fl., s. 632.

⁷ Karnovs noter til udlændingeloven, note 409

Udvisning kan ske på en række forskellige måder; ved dom, ved at der sker en administrativ udvisning eller ved at der sker afvisning af udlændingen. I Udl. §§ 22-25 er de grunde, hvorpå en udlænding kan udvises, oplistet. Udl. §§ 22-24 hjemler muligheden for udvisning ved dom for begået kriminalitet, samt Udl. § 25 c der hjemler muligheden for udvisning, såfremt udlændingen er dømt for overtrædelse af straffelovens⁸ (herefter strfl) kapitel 12 og 13 eller strfl §§ 136, 140, 266, 266 a eller 266 b. Administrativ udvisning kan ske i en række tilfælde hvor følgende betingelser er opfyldt; Hvis udlændingen må anses at være en alvorlig trussel mod den offentlige orden, sikkerhed eller sundhed, jf. Udl § 25, hvis udlændingen overfor politiet har erkendt overtrædelse af visse strafbare forhold eller pågrebet under udøvelse af disse strafbare forhold, jf. Udl. § 25 a eller hvis udlændingen opholder sig i landet uden fornøden tilladelse, jf. Udl. § 25 b. Når der sker afvisning af en udlænding, betyder det, at Udlændingestyrelsen i første instans giver afslag på ansøgninger omhandlende bl.a. Schengenvisa, familiesammenføring, opholdstilladelse osv., jf. Udl. § 48.

Udvisning ved dom vedrører reglerne i udlændingelovens §§ 22-24 og § 25 c, hvor det afgørende er, hvilken type af kriminalitet udlændingen har begået. Såfremt der ikke er hjemmel til at udvise ved dom, fordi sagen kan afgøres med bøde eller advarsel, skal det vurderes hvorvidt der er grundlag for en administrativ udvisning eller en afvisning. I nærværende fremstilling ønskes der udelukkende en redegørelse og analyse af reglerne for udvisning ved dom for begået kriminalitet, således der afgrænses fra udvisning ved administrativ afgørelse og afvisning.

Såfremt det kriminelle forhold er begået af en mindreårig, er det muligt at idømme en ungdomssanktion, som medfører at den dømte i en periode er frihedsberøvet, jf. strfl § 74 a. I den forbindelse er det som udgangspunkt muligt at nedlægge påstand om udvisning⁹. Reglerne vedrørende ungdomssanktion vil ikke yderligere blive behandlet, men ligesom det vil fremgå ved gennemgangen af henholdsvis EMRK art. 8 og EU-reglerne, vil den omstændighed at kriminaliteten er begået af en mindreårig udlænding indgå i bedømmelsen af, om en udvisning kan ske.

I Udl. §§ 22-24 fremgår ordene *”... eller anden strafferetlig retsfølge, der indebærer eller giver mulighed for frihedsberøvelse, for en lovovertrædelse, der ville have medført en straf af denne varighed”*. Det betyder, at

⁸ Lovbekendtgørelse nr. 1052 af 4. juli 2016

⁹ Forarbejderne til lov nr. 758 af 29. juni 2011 – L 210 af 30 maj 2011 – de almindelige bemærkninger, afsnit 2.1.1.

en udlænding kan idømmes en foranstaltning frem for en almindelig straf, såfremt pågældende lider af en psykisk sygdom eller befinder sig i en psykisk tilstand. Ved afgørelsen af om der kan ske udvisning af en udlænding, der er idømt en foranstaltningsdom, beror på typen af foranstaltning. Det er således et krav, at foranstaltningen muliggør frihedsberøvelse, herunder hvis udlændingen skal indlægges¹⁰. Det vil ikke blive behandlet yderligere hvilke foranstaltningstyper, der giver mulighed for frihedsberøvelse og derved udvisning, idet der ved vurderingen af udvisningen af kriminelle udlændinge afgrænses fra afgørelser, hvor udlændingen idømmes en foranstaltningsdom.

I relation til problemstillingen foretages der endvidere en analyse og fortolkning af udlændingelovens § 26, stk. 2 omhandlende Danmarks internationale forpligtelser, som skal sammenholdes med reglerne i udlændingelovens §§ 22-24, for at kunne foretage en vurdering af, hvorvidt en udvisning vil være proportionel. På den baggrund afgrænses der fra at behandle Udl. § 25 c omhandlende religiøse forkyndere, idet denne proportionalitetsafvejning skal ske i sammenhæng med Udl. § 26, stk. 1. Til denne analyse vil der blive foretaget en vurdering af domspraksis, herunder praksis fra danske domstole, til vurdering af, hvorledes disse fortolker konventionerne omhandlende Danmarks internationale forpligtelser sammenholdt med enkelte afgørelser for menneskerettighedsdomstolen. I den forbindelse vil der blive foretaget en redegørelse og analyse af retten til respekt for familie- og privatliv, jf. EMRK art. 8, idet det oftest i straffesager ses at være den ret, der spiller ind ved proportionalitetsafvejningen. EMRK art. 3 – forbud mod tortur kan ligeledes spille en rolle ved vurderingen af, om der kan ske udvisning af en udlænding. Der vil ikke i indeværende analyse blive foretaget en vurdering efter EMRK art. 3 og dennes betydning for, hvorvidt en kriminel udlænding kan udvises.

Udlændingens nationalitet har betydning for, hvilke regler der skal anvendes ved vurderingen af, om der kan ske udvisning af den pågældende. Ligeledes hvilket regelgrundlag vurderingen skal bero på. Der vil i denne fremstilling også blive foretaget en redegørelse samt analyse af reglerne for udvisning af EU/EØS borgere samt reglerne for udvisning af tredjelands borgere.

Der gælder en række særregler for visse tyrkiske statsborgere. Disse regler vil ganske kort blive berørt i perspektiveringen.

¹⁰ RM- 1/7-2017, s. 22.

I forbindelse med, udvisning ved dom, og analyse af praksis, vil der blive gjort rede for forskellen mellem en ubetinget og en betinget udvisning, herunder en analyse af, hvad domstolene lægger vægt på ved afgørelsen af, om der kan ske ubetinget udvisning eller ej, jf. Danmarks internationale forpligtelser. Endvidere vægtningen af hvornår en udlænding, der i forvejen er idømt en betinget udvisning, bør udvises ubetinget.

Når en udlænding bliver udvist, bliver der i medfør af Udl. § 32 nedlagt et indrejseforbud. Et indrejseforbud medfører, at udlændingens visum og opholdstilladelse bortfalder, og at udlændingen ikke uden tilladelse på ny må indrejse og opholde sig her i landet, jf. Udl. § 32, stk. 1, 1. pkt. Et indrejseforbud kan tidsbegrænses og i forbindelse med udvisning efter Udl. §§ 22-24, fastsættes indrejseforbuddet til 4, 6 eller 12 år eller for bestandigt, afhængigt af hvilken straf udlændingen idømmes for det begåede kriminelle forhold, jf. Udl. § 32, stk. 2. Der vil i analysen ikke blive foretaget en vurdering af indrejseforbuddet, hvorfor der afgrænses fra yderligere behandling af dette.

Begrebsafklaring

Udlænding

Begrebet "udlænding" anvendes i dette speciale om alle personer, der ikke har et dansk statsborgerskab, hvilket omfatter både udenlandske statsborgere og personer uden statsborgerskab, de såkaldte statsløse.

Opholdsland

Der vil i specialet ikke blive skelnet mellem, hvorvidt det land som ønsker en udlænding udvises, omtales som opholdsland, værtsland eller udvisningsstat.

Hjemland

Der vil endvidere heller ikke blive skelnet mellem, hvorvidt det land, som udlændingen ønskes udvist til betegnes som hjemland, oprindelsesland eller nationalstat.

Lovligt ophold

Begrebet "lovligt ophold" skal forstås således, at en udlænding der lovligt opholder sig i Danmark i medfør af en opholdstilladelse efter §§ 6-9, opholder sig på baggrund af et visum, jf. § 4, eller opholder sig lovligt, fordi der overfor den pågældende ikke kan stilles krav om visum eller opholdstilladelse, jf. §§ 1-3 og 5, stk. 2. Modsat er der ikke tale om lovligt ophold, i medfør af at udlændingens opholdstilladelse behandles af henholdsvis Udlændingestyrelsen eller

Flygtningenævnet.¹¹ En udlændings lovlige ophold beregnes fra dennes tilmelding til folkeregistret eller ved tidspunktet for indgivelsen af ansøgningen om opholdstilladelse, eller fra det tidspunkt, hvor betingelserne for opholdstilladelsen er opfyldt, hvis dette tidspunkt ligger efter ansøgningsfristen, jf. § 27. Reglerne for lovligt ophold vil ikke yderligere blive behandlet, og begrebet er udelukkende medtaget til forståelsen af, hvornår der kan ske udvisning af en udlænding med lovligt ophold.

Problemformulering

Der ønskes en redegørelse af reglerne for udvisning ved dom, jf. Udl. §§ 22-24, herunder navnlig i medfør af Udl. § 26, stk. 2. Endvidere ønskes der en analyse af disse regler og samspillet mellem EMRK og domstolenes fortolkning af Danmarks internationale forpligtelser, jf. Udl. § 26, stk. 2.

Metode

Projektet vil tage udgangspunkt i den retsdogmatiske metode. Denne optræder som en systematisk fremstilling af gældende ret (de lege lata)¹². Det vil således være en fortolkning og systematisering af gældende retskilder på det udlændingeretlige område. Disse retskilder vil i det følgende primært være lovbestemmelser, administrative forskrifter og domspraksis. Den nationale lovgivning bliver stadigt påvirket og suppleret af internationale regler, hvilket betyder, at dansk udlændingelov, bør anvendes og fortolkes under iagttagelse af de internationale regler¹³. Domspraksis henholdsvis fra de danske domstole (herefter domstolene) og Menneskerettighedsdomstolen (herefter EMD) vil blive analyseret med henblik på, at kunne udlede nogle generelle kriterier og principper for, hvornår der kan udvises for begået kriminalitet. Herunder en vurdering af proportionalitetsafvejning i medfør af Danmarks internationale forpligtelser, jf. Udl. § 26, stk. 2.

På det udlændingeretlige område udgør internationale menneskerettighedskilder en særlig rolle. Disse kilder uspringer fra mellemstatslige organisationer, herunder bl.a. FN og Europarådet og bygger på den almindelige folkeret. En af de mest centrale retskilder er Den Europæiske Menneskerettighedskonvention

¹¹ Karnovs noter til Udlændingeloven vedr. § 22, note 425.

¹² Blume (2014), s. 40

¹³ Jacobsen, Bjørn Dilou m.fl. (2017), s. 19

(herefter EMRK), som blev inkorporeret ved lov i 1992¹⁴. Særligt indenfor udvisning er det navnlig EMRK art. 8, der bliver henvist til, ved afgørelsen af om udvisning af en udlænding vil være i strid med Danmarks Internationale forpligtelser.

EU-retten ses ligeledes at være en vigtig retskilde, idet der gælder særlige regler for udlændinge, der er EU/EØS-borger. En del af EU-reglerne er af supranational (overstatslig) karakter, hvilket betyder, at disse er direkte anvendelig i dansk ret.¹⁵ Der sondres i EU-retten mellem den primære og den sekundære ret, hvor den primære er Traktaten om Den Europæiske Unions Funktionsmåde (herefter TEUF) og den sekundære består i en række direktiver og forordninger.

EU-rettens almindelige forrang afspejles i Udl. § 2, stk. 3. Her fremgår det at reglerne om udvisning kun finder anvendelse på udlændinge der er omfattet af EU-reglerne, såfremt det er foreneligt med disse regler. I den forbindelse ses det også i Udl. § 26 b, at der kun kan ske udvisning af en udlænding der er beskyttet af de EU-retlige regler, efter principper, der gælder for reglerne om begrænsning af retten til fri bevægelighed.¹⁶

En anden væsentlig retskilde i udlændingeretten er domspraksis. Der bliver nedlagt påstand om udvisning i alle straffesager, hvor det kriminelle forhold er begået af en udlænding. Og udgangspunktet, er at påstanden er ubetinget udvisning¹⁷.

Der er i specialet både anvendt domspraksis fra henholdsvis byretten, landsretten og højesteret samt praksis fra EMD. Derudover er der ligeledes anvendt en analyse fra Institut for menneskerettigheder, der ligesom anvendelsen af domspraksis både fra domstolene og fra EMD sker med henblik på at udlede nogle generelle regler for udvisning, samt til brug for en analyse af rækkevidden af muligheden for udvisning, når der skal ske efter en proportionalitetsafvejning af Danmarks internationale forpligtelser.

¹⁴ Lov nr. 285 af 24. April 1992 om Den Europæiske Menneskerettighedskonvention, jf. Lovbekendtgørelse nr. 750 af 19. Oktober 1998.

¹⁵ Jacobsen, Bjørn Dilou m.fl., (2017), s. 22.

¹⁶ RM-1/7 2017, s. 41

¹⁷ RM-1/7 2017, s. 11 og 12

Udlændingeloven

Udviklingen af udvisningsreglerne

Lovgivningen om udlændinges adgang til at indrejse i Danmark og udvisningsreglerne har været genstand for kraftige ændringer i henholdsvis det 20. og det 21. århundrede.¹⁸ Dette bevirker, at området til dels er meget komplekst, samt at det kan være vanskeligt at over- og gennemskue reglerne for udvisning.

Retstilstanden for muligheden for udvisning af en udlænding forud for Udlændingeloven af 1983 kan kortfattet beskrives således, at en udlænding kunne udvises af hensyn til statens sikkerhed, kriminalitet, ulovligt ophold eller af ordensmæssige grunde. Endvidere lå kompetencen til udvisning hos en af justitsministeren bemyndiget politimyndighed. I 1976-1977 havde Folketingets Ombudsmand en række kritiske bemærkninger til de dagældende udvisningsregler, som blandt andet gik på, at udvisning af en udlænding, som havde begået kriminalitet og derved havde siddet i fængsel, havde karakter af en tillægsstraf. Folketingets Ombudsmand efterspurgte således klarhed i regelgrundlaget samt klare politiske retningslinjer. På den baggrund blev der i december 1977 af Justitsministeriet nedsat et udvalg, som afgav to betænkninger¹⁹ om henholdsvis administrative retningslinjer og et udkast til en ny Udlændingelov.

Udlændingeloven af 1983

Loven kom på udvisningsområdet til at betyde en kompetenceomlægning, således at domstolene skulle tage stilling til udvisningsspørgsmålet i en straffesag omhandlende alvorlig kriminalitet. De materielle udvisningsregler blev bygget op efter "trappestigemodellen"²⁰, hvilket medførte at jo længere tid en udlænding havde haft lovligt ophold i Danmark, des alvorligere kriminalitet skulle der være begået, for at der kunne ske udvisning. Ydermere kom loven til at indeholde en række, ikke udtømmende, humanitære hensyn, som skulle indgå i vurderingen af om der skulle ske udvisning.²¹

Allerede i 1995 blev der nedsat et ekspertudvalg af indenrigsministeren, som skulle se på praksis på udvisningsområdet. I den forbindelse skulle udvalget vurdere, om der var yderligere hensyn, herunder

¹⁸ Lone B. Christensen m.fl., s. 633

¹⁹ betænkning 882/1979 om administrative retningslinjer og betænkning 968/1982 med udkast til ny udlændingelov.

²⁰ At udvisningsreglerne var bygget op efter "trappestigemodellen" betød, at udvisning afhang af hvor længe udlændingen havde haft lovligt ophold sammenholdt med den konkrete straf.

²¹ Christensen, Lone B, s. 634.

gentagen kriminalitet, personfarlig kriminalitet, narkotikakriminalitet, der kunne spille ind ved afgørelsen af en udvisning.²²

Før udvalget fik afsluttet sit arbejde, blev der ved lov nr. 1052 af 11. december 1996 i Udl. § 22, stk. 4 indsat en regel, der gav en udvidet adgang til udvisning, såfremt forholdet vedrørte narkotikakriminalitet. De nye regler indebar, at en udlænding nu kunne udvises, såfremt denne blev idømt en ubetinget fængselsstraf efter lov om euforiserende stoffer eller strfl § 191 eller § 290, når udbyttet er opnået ved overtrædelse af lov om euforiserende stoffer eller strfl § 191.²³ Indsættelsen af denne bestemmelse medførte således et brud med trappestigemodellen, hvorved udgangspunktet blev, at der blev udvist efter denne bestemmelse, medmindre det var i strid med de humanitære hensyn i Udl. § 26, stk. 1, jf. § 26, stk. 2.²⁴

I marts 1997 afsluttede udvisningsudvalget sit arbejde ved afgivelse af betænkning 1326/1997 omhandlende udvisning, hvor hovedforslagene mest bar præg af at fastholde trappestigemodellen og umiddelbart ikke skærpe muligheden for udvisning, idet udvalget foreslog ophævelse af den netop indsatte bestemmelse i Udl. § 22, nr. 4, men i stedet kom med alternative modeller i forhold til at give en særlig udvisningsmulighed ved visse kriminalitetsformer.²⁵

Udlændingelovens ændringer 1998

Ved lov nr. 473 af 1. juli 1998 fortsatte nedbrydningen af trappestigemodellen. Her blev bestemmelsen i Udl. § 22, nr. 5 omhandlende menneskesmugling indsat. En udlænding kunne således udvises, hvis denne blev idømt en ubetinget frihedsstraf efter Udl. § 59, stk. 7 eller strfl § 125 a for at have gjort sig skyldig i menneskesmugling for vindingsskyld.

Udl. § 22, nr. 6 blev ligeledes indsat. Denne bestemmelse opregner en række bestemmelser i straffeloven, hvorved der kan udvises uanset længden på den idømte straf, blot at straffen er betinget af, at der idømmes en ubetinget fængselsstraf eller anden strafferetlig retsfølge, der indebærer eller giver mulighed for frihedsberøvelse. Det betyder, at hvis en udlænding udøver vold eller trussel om vold mod en person i offentlig tjeneste, jf. strfl. § 119, forsætlig og omfattende ødelæggelse af fremmed ejendom eller

²² Christensen, Lone B s. 635.

²³ Starup, Peter, s. 424.

²⁴ Christensen, Lone B, s. 635.

²⁵ Christensen, Lone B, s. 636.

forstyrrelse af samfundsordenen, jf. strfl. § 180, forsætlig brandstiftelse, jf. strfl. § 181, fly- og skibskapring, jf. strfl. § 183 a, samleje med en slægtning i nedstigende linje, jf. strfl. § 210, voldtægt, jf. strfl. § 216, samleje med et barn under 15 år, jf. strfl. § 222, andet seksuelt forhold end samleje, jf. § 224²⁶ og § 225, manddrab, jf. strfl. § 237, grov vold, jf. strfl. § 245, legemsbeskadigelse under særligt skærpende omstændigheder, jf. strfl § 246, hensynsløs forvoldelse af smitte med livstruende og uhelbredelig sygdom, jf. strfl. § 252, stk. 2, frihedsberøvelse af særlig grov karakter, jf. strfl. § 261, stk. 2, tyveri af særlig grov beskaffenhed, jf. strfl § 276, jf. § 286, underslæb af særlig grov beskaffenhed, jf. strfl § 278, jf. § 286, bedrageri og databedrageri, jf. strfl § 279 og 279a, jf. § 286, mandatsvig, jf. § 280, jf. § 286, afpresning, jf. § 281, jf. § 286, åger, jf. § 282, jf. § 286, skyldnersvig, jf. § 283, f. § 286, hæleri, jf. § 284²⁷, jf. § 286 og røveri, jf. strfl. § 288 så er der hjemmel til at udvise, såfremt pågældende idømmes en ubetinget frihedsstraf.²⁸

Praksis på dette område var allerede blevet præget ved indsættelsen af Ud. § 22, nr. 4, hvilket medførte at praksisdannelse efter § 22, nr. 5 og 6 for Højesteret i 1998²⁹ og 1999³⁰ tog samme retning, nemlig en afstandtagen til en vidtgående udvisningspraksis, under hensynet til proportionalitetskravet i EMRK art. 8 om retten til familie- og privatliv.³¹

Ændringer i udlændingeloven i 2002

Ved lov nr. 362 af 6. juni 2002 blev udvisningsadgangen i § 22, stk. 6 ændret, således bestemmelsen også kom til at omfatte forbrydelser efter straffelovens kapitel 12 omhandlende statens selvstændighed og sikkerhed og kapitel 13 omhandlende forbrydelser mod statsforfatningen og de øverste statsmyndigheder m.v. Endvidere kom Udl. § 22, nr. 6 også til at omfatte visse bestemmelser i strfl kapitel 20 omhandlende alment farlige forbrydelser, herunder strfl § 183, stk. 1 om sprængning eller spredning af skadevoldende luftarter, oversvømmelse, skibbrud, jernbane- eller anden transportulykke, strfl § 183, stk. 2 såfremt de i stk. 1 omfattende handlinger sker med forsæt til at volde omfattende ødelæggelse af fremmed ejendom eller til at befordre oprør, plyndring eller anden forstyrrelse af samfundsordenen, strfl § 183 a ved ulovlig tvang overtager et luftfartøj, skib eller andet kollektivt transportmiddel, strfl § 186, stk. 1 tilsætning af

²⁶ Strfl § 224 er ændret ved lov nr. 633 af 12. juni 2013.

²⁷ Ophævet ved lov nr. 465 af 7. juni 2001 i medfør af forslaget om indførelse af en ny generel hæleribestemmelse i strfl § 290.

²⁸ Starup, Peter, s. 424-426.

²⁹ UfR 1999.271 H og UfR 1999.275 H.

³⁰ UfR 1999.1390 H og UfR 1999.1394 H.

³¹ Christensen, Lone B, s. 637.

sundhedsfarlige stoffer til vandbeholdning, strfl § 187, stk. 1 tilsætning af sundhedsfarlige stoffer og strfl § 192 a omhandlende overtrædelse af lovgivningen om våben og eksplosivstoffer.³²

Ændringer i 2003

Ved lov nr. 386 af 28. maj 2003 blev § 245 a omhandlende kvindelig omskæring indsat i straffeloven. Ved samme lov blev Udl. § 22, nr. 6 ændret, idet denne kom til at omfatte mulighed for udvisning for overtrædelse af strfl § 245 a.

Ændringer i 2004

Ved lov nr. 429 af 9. juni 2004 blev strfl § 215 omhandlende børnebortførelse og unddragelse af forældremyndighed og strfl § 262 a om menneskehandel indført i Udl. § 22, nr. 6. Derudover blev der i Udl. § 22, nr. 7 indsat en ny udvisningshjemmel, hvorved det blev muligt at udvise for overtrædelse af strfl § 260 og § 266 for at have tvunget nogen til at indgå ægteskab mod eget ønske.

Ændringer i 2005

Der blev i Udl. § 26, stk. 1, nr. 4, som vedrører udvisningens konsekvenser for herboende familiemedlemmer, tilføjet: *"herunder i relation til hensynet til familiens enhed"* ved lov nr. 324 af 18. maj 2005. Indsættelsen skete som et udtryk for at afspejle menneskerettighedsbeskyttelsen ved direkte national lovtekst.³³

Ændringer i 2006

Ved lov nr. 429 af 10. maj 2006 blev der yderligere indsat en række straffelovsbestemmelser i Udl. § 22, nr. 6, således udvisningsadgangen blev udvidet til også at omfatte strfl. § 123 om trussel om vold m.m. over for vidner, strfl § 184, stk. 1, om forstyrrelse af trafiksikkerheden, strfl § 193, stk. 1 om driftsforstyrrelse af offentlig postforsørgelse, telegraf- eller telefonanlæg, radio- eller fjernsynsanlæg, vand-, gas- og varmeanlæg m.m., strfl § 230 og § 235 om børnepornografi, strfl § 250 om hensættelse af en anden i hjælpeløs tilstand, strfl § 252, stk. 1 om at volde nærliggende fare for nogens liv eller førlighed, strfl § 289 om overtrædelse af særlig grov karakter af skatte-, told-, afgifts- eller tilskudslovgivningen eller strfl § 289 a om svig i forbindelse med afgørelser om betaling eller tilbagebetaling af told eller afgifter m.m. og strfl § 291, stk. 2 om groft hærværk.

³² Christensen, Lone B, s. 638.

³³ Christens m.fl., Lone B, s. 638.

Ændringer i 2009

Ved lov nr. 486 af 12. juni 2009 blev Udl. § 22, nr. 8 indsat, hvorved der efter denne bestemmelse kan ske udvisning af en udlænding, såfremt denne idømmes en ubetinget frihedsstraf for overtrædelse af strfl. § 192 a, § 10, stk. 1, jf. §§ 1 og 2, eller § 10, stk. 2 i lov om våben og eksplosivstoffer eller efter § 43, stk. 4, jf. § 14, stk. 1 i bekendtgørelse nr. 449 af 9. juni 2005 om våben og ammunition m.v.

Ændringer i 2010

Ved lov nr. 572 af 31. maj 2010 skete der endnu en ændring i udvisningshjemmelen i Udl. § 22, nr. 6, idet strfl § 119, stk. 3, 2. pkt. omhandlende vold eller trussel om vold mod person i offentlig tjeneste, når forholdet er sket mens eller i umiddelbar forlængelse af, at der i området sker grov forstyrrelse af ro og orden på offentligt sted.

Endvidere blev strfl § 279, jf. 285 indsat, hvor det bliver muligt at udvise, såfremt forholdet omhandler social-bedrageri, strfl § 289 a om socialbedrageri samt strfl § 291, stk. 1, jf. stk. 4 for idømt straf for begået hærværk i forlængelse af at, i området foregår grov forstyrrelse af ro og orden på offentligt sted.

Ændringer i 2011

Ved lov nr. 758 af 29. juni 2011 blev det skærpet, hvornår en udlænding skal udvises. Ikke i medfør af de materielle betingelser, men i forhold til, hvornår der skal ske udvisning, jf. Danmarks internationale betingelser, jf. Udl. § 26, stk. 2, og hvornår der således bør ske en betinget udvisning. På den baggrund skal der ske en betinget udvisning, såfremt der ikke er grundlag for at udvise efter Udl. §§ 22-24, fordi det med sikkerhed vil være i strid med Danmarks internationale forpligtelser, jf. Udl. § 24 b, stk. 1. Dette betyder, at der altid skal udvises betinget, hvis Danmarks internationale forpligtelser hindrer, at der kan udvises ubetinget³⁴. Endvidere blev der i Udl. § 26, stk. 2 indsat ordene ”med sikkerhed”, således en udlænding skal udvises efter §§ 22-24 og § 25, medmindre dette med sikkerhed vil være i strid med Danmarks internationale forpligtelser.

Ændringer i 2012

Ved lov nr. 569 af 18. juni 2012 udgik ordene ”med sikkerhed” fra Udl. § 26, stk. 2.

Ændringer i 2016

Ved lov nr. 1744 af 27. december 2016 blev Udl. § 22, nr. 8 ændret til også at omfatte lov om knive og blankvåben, således en udlænding kan udvises, såfremt denne idømmes en ubetinget frihedsstraf for overtrædelse af strfl § 192 a, § 10, stk. 1, jf. §§ 1 og 2, i lov om våben og eksplosivstoffer, § 59, stk. 4, jf. §

³⁴ Karnovs noter til udlændingeloven, note 3.

18, stk. 1, i bekendtgørelse nr. 1444 af 1. december 2016 om våben og ammunition m.v., eller § 7, jf. §§ 1 og 2, i lov om knive og blankvåben m.v.

Ydermere blev ordene ” med sikkerhed” igen indsat i Udl. § 26, stk. 2, således at en udlænding skal udvises medmindre det med sikkerhed vil være i strid med Danmarks internationale forpligtelser.

Som nævnt ovenfor, og som det kommer til udtryk ved gennemgangen af ændringerne på udvisningsområdet, er udlændingeretten et komplekst område, som hele tiden er i løbende udvikling, hvilket gør det svært at overskue, hvilke regler der gør sig gældende på et givent tidspunkt. Især i arbejdet som anklager er der krav om, at du hele tiden forholder dig til reglerne, så der bliver nedlagt påstand om udvisning ved kriminalitet begået af en udlænding.

Udvisning

Udvisningen af en udlænding med lovligt ophold i Danmark består af to led. Først og fremmest skal der være hjemmel til at udvise i medfør af de materielle betingelser i Udl. §§ 22-24 og 25 c, og dernæst skal der foretages en proportionalitetsafvejning efter Udl. § 26 og 26 b.

I alle sager, hvor en udlænding sigtes for et strafbart forhold, der i medfør af Udl. §§ 22-24 kan begrunde udvisning, skal anklagemyndigheden som det klare udgangspunkt nedlægge påstand om (ubetinget) udvisning.

Ved vurderingen af, om der overhovedet kan nedlægges påstand om udvisning, er det vigtigt, at politiet foretager en såkaldt § 26-afhøring af udlændingen. I forhold til udvisning efter §§ 22-24 vil det særligt bero på en vurdering af om udvisning vil være i strid med Danmarks internationale forpligtelser, jf. Udl. § 26, stk. 2. Således vil en § 26-afhøring indeholde spørgsmål om først og fremmest udlændingens lovlige opholdslængde, tilknytning til det danske samfund, herunder om denne er i arbejde eller arbejdsløs, udlændingens alder, helbredstilstand og andre personlige forhold, familiemæssige forhold og tilknytning til andre herboende personer, tilknytning til oprindelseslandet og eventuelle konsekvenser af en udvisning.

I forbindelse med efterforskningen er det almindeligvis naturligt, at de fremkomne oplysninger efterprøves og søges dokumenteret. Endvidere vil oplysninger om tidligere straffe også være relevant for selve

bedømmelsen. Herunder navnlig tidligere domstolsafgørelser, hvor der er taget stilling til udvisningsspørgsmålet, men også afgørelser, der ligger mere end 10 år tilbage i tiden, kan inddrages i vurderingen, jf. U 2004.2756/3H

De materielle betingelser for udvisning i Udl. §§ 22-24.

Hvorvidt der kan nedlægges påstand om udvisning, afhænger af, om kriterierne for at udvise i medfør af §§ 22-24 er opfyldt. Der kan således enten udvises på baggrund af længden af udlændingens lovlige ophold sammenholdt med den konkrete forskyldte straf, jf. Udl. § 22, nr. 1-3, § 23, nr. 2-4 og § 24, nr. 2 eller arten af den begåede kriminalitet i kombination med, at der skal idømmes en ubetinget frihedsstraf for forseelsen, jf. Udl. § 22, nr. 4-8.³⁵

Opholdslængden og den idømte straf

Efter 1983-loven var udgangspunktet "trappestigemodellen" når det skulle vurderes, hvorvidt en udlænding kunne udvises. I dag kommer det, der er tilbage af "trappestigemodellen", til udtryk i Udl. §§ 22, nr. 1-3, § 23, nr. 2-4 og § 24, nr. 2.

Udl. § 22, nr. 1-3

Efter Udl. § 22 kan en udlænding, som har haft lovligt ophold her i landet i mere end de sidste 9 år³⁶ og en udlænding med opholdstilladelse efter § 7 eller § 8, stk. 1 eller 2, som har haft lovligt ophold her i landet i mere end de sidste 8 år³⁷, udvises, enten ved at udlændingen idømmes en ubetinget straf af minimum 3³⁸ års varighed eller bliver idømt en ubetinget straf af minimum 1 års³⁹ varighed for flere strafbare forhold eller når udlændingen tidligere her i landet er idømt en ubetinget fængselsstraf og på ny idømmes en ubetinget straf af mindst 1⁴⁰ års varighed.

³⁵ Christensen, Lone B m.fl., s. 646.

³⁶ Ved lov nr. 429 af 10. maj 2006 blev den tidsmæssige betingelse ændret fra 7 år til 9 års lovligt ophold.

³⁷ Ved lov nr. 429 af 10. maj 2006 blev der indsat en tidsmæssig betingelse for beskyttelse mod udvisning af flygtninge med en opholdstilladelse efter §§ 7-8.

³⁸ Ved lov nr. 486 af 12. juni 2009 blev kravet til den idømte straf sænket fra 4 år til 3 år.

³⁹ Ved lov nr. 486 af 12. juni 2009 blev kravet til den idømte straf sænket fra 2 år til 1 år.

⁴⁰ Ved lov nr. 486 af 12. juni 2009 blev kravet til den idømte straf sænket fra 2 år til 1 år.

Udl. § 23, nr. 1-4

Udl. § 23 hjemler muligheden for at udvise en udlænding som har haft lovligt ophold i mere end 5 år⁴¹. Efter nr. 1 til 4 er der mulighed for det efter de samme betingelser, som er oplyst i § 22, såfremt udlændingen har begået kriminalitet, der udløser en ubetinget straf af mindst 1⁴² års varighed, hvis udlændingen har begået flere strafbare forhold, der kan udløse en ubetinget straf af minimum 6 måneders⁴³ fængsel eller hvis udlændingen tidligere er idømt en ubetinget straf her i landet og på ny idømmes en ubetinget straf af minimum 6 måneders⁴⁴ varighed.

Udl. § 24, nr. 1-2

Efter Udl. § 24 kan en udlænding, som har haft lovligt ophold i under 5 år, udvises enten efter reglerne i §§ 22 og 23, eller såfremt udlændingen idømmes en ubetinget eller betinget straf.

Systematikken er således, at jo længere en udlænding lovligt har været i landet, jo højere en straf skal den pågældende kunne idømmes, hvilket givetvis stiller krav til omfanget og grovheden af den kriminalitet, der er udøvet, for at udlændingen kan udvises.

Grafen⁴⁵ nedenfor illustrerer trappestigemodellen, hvorved det ses hvilken bestemmelse, der skal anvendes, når udlændingens lovlige ophold er kendt.

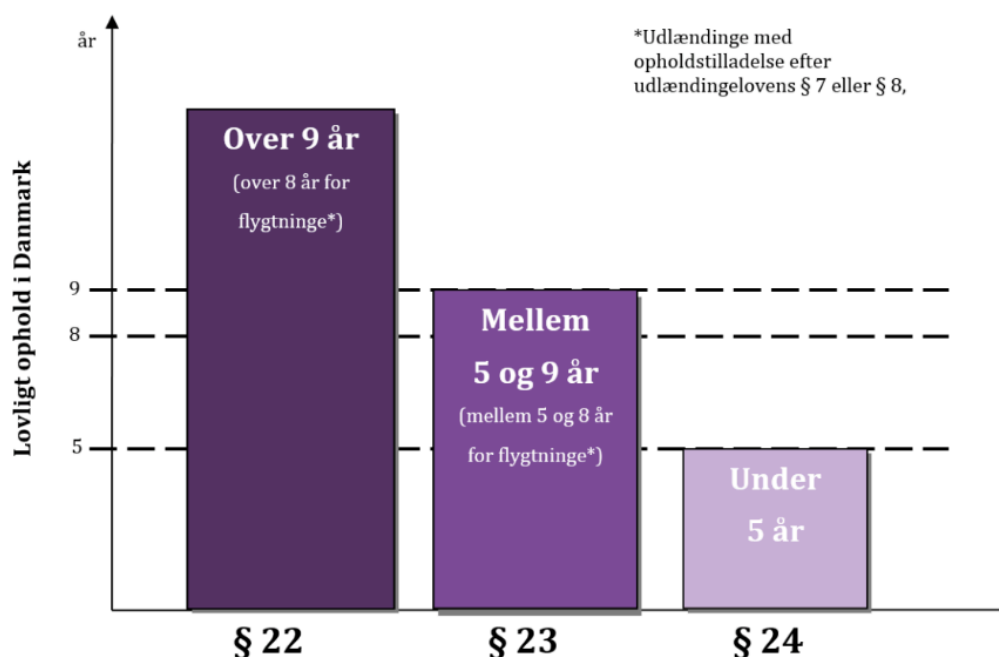
⁴¹ Ved lov nr. 429 af 12. juni 2006 blev den tidsmæssige betingelse for at være omfattet af beskyttelsen mod udvisning hævet fra 3 år til 5 år lovligt ophold.

⁴² Ved lov nr. 486 af 12. juni 2009 blev kravet til den konkrete forskyldte straf sænket fra min. 2 år til min. 1 års ubetinget fængsel.

⁴³ Ved lov nr. 486 af 12. juni 2009 blev kravet til den konkrete forskyldte straf sænket fra min. 1 års fængsel til min. 6 måneders ubetinget fængsel.

⁴⁴ Ved lov nr. 486 af 12. juni 2009 blev kravet til den konkrete forskyldte straf sænket fra min. 1 års fængsel til min. 6 måneders ubetinget fængsel.

⁴⁵ Grafen er kopieret fra RM-1/7-2017, s. 19.

Arten af den begåede kriminalitet og ubetinget frihedsstraf

I Udl. § 22, nr. 4-8 er der givet en udvidet udvisningsadgang for overtrædelse af nogle bestemte kriminalitetsformer, som gælder uanset straffens længde, så længe der idømmes en ubetinget fængselsstraf. Den udvidede adgang betyder, at der ikke i lige så høj grad som før 1996 bliver taget hensyn til, hvor længe udlændingen har haft lovligt ophold, hvorved udlændingens beskyttelse mod udvisning derved bliver svækket.⁴⁶

Udl. § 22, nr. 4

I medfør af Udl. § 22, nr. 4 kan en udlænding udvises, såfremt denne bliver idømt en ubetinget frihedsstraf efter lov om euforiserende stoffer eller strfl § 191 eller § 290, når udbyttet er opnået ved overtrædelse af lov om euforiserende stoffer eller strfl § 191.

Udl. § 22, nr. 5

Efter Udl. § 22, nr. 5 kan en udlænding udvises, såfremt denne idømmes en ubetinget frihedsstraf for Udl. § 59, stk. 8 og strfl § 125 omhandlende menneskesmugling.

⁴⁶ Starup, Peter, s. 424.

Udl. § 22, nr. 6

I medfør af Udl. § 22, nr. 6 kan en udlænding udvises, såfremt denne idømmes en ubetinget frihedsstraf efter henholdsvis strfl kapitel 12 og 13 eller efter strfl § 119, stk. 1 og 2 og stk. 3, 2. Pkt., jf. 1. Pkt., § 123, § 136, § 180, § 181, § 183, stk. 1 og 2, § 184, stk. 1, § 186, stk. 1, § 187, stk. 1, § 193, stk. 1, § 208, stk. 1, § 210, stk. 1 og 3, jf. stk. 1, § 215, § 216, § 222, § 225, jf. § 216 og 222, § 226, § 235, § 237, § 244, § 245, § 245 a, § 246, § 250, § 252, stk. 1 og 2, § 261, stk. 2, § 262 a, § 276, jf. § 286, §§ 278-283, jf. § 286, § 279, jf. § 285, hvis forholdet angår socialt bedrageri, § 288, § 289, § 289 a, § 290, stk. 2, § 291, stk. 1, jf. stk. 4, eller § 291, stk. 2.⁴⁷

Betydningen af opregningen er navnlig, at bestemmelsen medfører en udvidet adgang til udvisning ved dom, i forhold til udvisningsreglerne, som er bygget op efter trappestigemodellen, hvorved der opnås en øget beskyttelse mod udvisning ved dom, jo længere tid en udlænding har opholdt sig lovligt i Danmark eller hvis udlændingen har opholdstilladelse som flygtning. Udl. § 22, nr. 6 hjemler derved muligheden for at udvise en udlænding, der uanset varigheden af dennes lovlige ophold, kan idømmes en ubetinget frihedsstraf eller anden strafferetlig retsfølge, der indebærer eller giver mulighed for frihedsberøvelse, for en lovovertrædelse, der ville have medført ubetinget frihedsstraf.⁴⁸

Udl. § 22, nr. 7

I denne bestemmelse er der givet en udvidet udvisningsadgang til at udvise en udlænding, der idømmes en ubetinget frihedsstraf for at tvinge nogen til at indgå ægteskab mod eget ønske. Det er således efter strfl § 260 om ulovlig tvang eller efter strfl 266 trussel om en strafbar handling egnet til at fremkalde alvorlig frygt for liv, helbred og velfærd, under henvisning til, at den pågældende har tvunget nogen til at indgå ægteskab mod eget ønske.

Formålet med bestemmelse var, at styrke indsatsen ved ulovlig tvang ved ægteskaber og religiøse vielser. Bestemmelsen indebærer, at den pågældende udlænding, som ikke selv behøver at være ægtefælle med den tvungne, men som f.eks. kan være en søskende eller en forælder, kan udvises uanset længden af dennes lovlige ophold.⁴⁹

⁴⁷ For en forklaring af de oplistede bestemmelser, se da afsnittet ovenfor vedrørende lovændringer.

⁴⁸ Karnovs noter til udlændingeloven, note 434.

⁴⁹ Karnovs noter til udlændingeloven, note 437.

Udl. § 22, nr. 8

Efter denne bestemmelse kan en udlænding udvises, såfremt denne idømmes en ubetinget frihedsstraf efter strfl § 192 a, § 10, stk. 1, jf. §§ 1 og 2 i lov om våben og eksplosivstoffer, § 59, stk. 4, jf. § 18, stk. 1, i bekendtgørelse nr. 1444 af 1. December 2016 om våben og ammunition m.v. Det vil sige, at en udlænding kan udvises, hvis denne idømmes en ubetinget straf for besiddelse mv. under særligt skærpende omstændigheder af skydevåben eller af våben eller eksplosivstoffer af særdeles farlig karakter. Det er således uden betydning hvor længe udlændingen har haft lovligt ophold, så længe der idømmes en ubetinget frihedsstraf.⁵⁰

Ved indsættelsen af de ovenfor omtalte bestemmelser i Udl § 22, nr. 4-8 blev det dermed muligt at udvise en udlænding, uanset hvor længe pågældende har haft lovligt ophold i landet, hvis pågældende idømmes en ubetinget frihedsstraf for en af bestemmelserne i ovenfor opregnede delikter.⁵¹ Ved gennemgangen af lovændringerne, er det tydeligt, at lovgiver har haft et klart ønske om at skærpe kravene, således adgangen til at udvise blev bredere og kom til at omfatte helt specifikke straffelovsbestemmelser.

Udl. § 26, stk. 2

Efter denne bestemmelse skal en udlænding udvises efter udlændingelovens §§ 22-24 og § 25, medmindre det med sikkerhed vil være i strid med Danmarks internationale forpligtelser.

Ved lov nr. 1744 af 27. december 2016 blev ordene "med sikkerhed" igen indsat i Udl. § 26, stk. 2, således at kriminelle udlændinge udvises, medmindre det med sikkerhed vil være i strid med Danmarks internationale forpligtelser. Baggrunden for dette er således, at Regeringen finder det uacceptabelt, at udlændinge misbruger deres ophold i Danmark til at begå kriminalitet, hvorved flere kriminelle udlændinge ønskes udvist.⁵²

⁵⁰ Karnovs noter til udlændingeloven, note 438.

⁵¹ Starup, Peter, s. 426.

⁵² LFF 2016-11-09 nr. 49 Ændring af udlændingeloven

Udl. § 26, stk. 2 skal anvendes i overensstemmelse med de danske myndigheders pligt i forbindelse med en afgørelse om udvisning at inddrage hensyn, der følger af Danmarks internationale forpligtelser, herunder navnlig EMRK art. 8.⁵³

Betinget udvisning

Efter bestemmelsen i Udl. § 24 b udvises en udlænding betinget, hvis der ikke er grundlag for at udvise den pågældende efter §§ 22-24, fordi dette med sikkerhed vil være i strid med Danmarks internationale forpligtelser, jf. § 26, stk. 2.

Reglerne om betinget udvisning var oprindeligt udformet således, at en udlænding kunne udvises betinget i tilfælde, hvor udvisning måtte antages at være særlig belastende, jf. lov nr. 429 af 10. maj 2006. Ved lov nr. 758 af 29. juni 2011 blev reglerne i Udl. § 24 b, stk. 1 skærpet, hvorved en udlænding udvises betinget, hvis der ikke er grundlag for at udvise den pågældende, fordi det med sikkerhed vil være i strid med Danmarks internationale forpligtelser, jf. Udl. § 26, stk. 2.⁵⁴ På den baggrund blev betinget udvisning obligatorisk i alle de tilfælde, hvor der er hjemmel til at udvise efter §§ 22-24, men hvor der ikke er hjemmel til en ubetinget udvisning i medfør af Danmarks internationale forpligtelser, jf. Udl. § 26, stk. 2.⁵⁵ Ved lov nr. 569 af 18. juni 2012 udgik ordene ”med sikkerhed”. I motivbemærkningerne til loven fremgik det, at det alene skulle være op til domstolene at foretage en konkret vurdering af, om udvisning eller betinget udvisning er mulig indenfor rammerne af Danmarks internationale forpligtelser. Det betød, at der fortsat skulle foretages en skærpet afvejning efter § 26, stk. 2. Ved lov nr. 1744 af 27. december 2016 blev ordene ”med sikkerhed” genindsat i bestemmelsen. Det betyder, at der skal ske en betinget udvisning af en udlænding, hvis der ikke er grundlag for en ubetinget udvisning efter §§ 22-24, fordi det vil være i strid med Danmarks internationale forpligtelser⁵⁶. En udlænding, der er idømt en betinget udvisning, skal udvises, medmindre det er i strid med Danmarks internationale forpligtelser, såfremt pågældende begår nyt strafbart forhold i prøvetiden, som kan give anledning til udvisning efter §§ 22-24, jf. Udl. § 24 b, stk. 3. Det skal således vurderes om en udlænding, der begår ny kriminalitet og som i forvejen er udvist betinget, vil kunne udvises, idet sagens omstændigheder har ændret sig, eller om det fortsat vil være i strid med Danmarks internationale forpligtelser. Det vil særligt være i tilfælde, hvor der er sket en ændring i de forhold, som medførte at der ikke kunne ske en ubetinget udvisning, eller hvis den ny begåede kriminalitet er så grov, at

⁵³ LFF 2016-11-09 nr. 49 Ændring af udlændingeloven

⁵⁴ Karnovs noter til udlændingeloven, note 446.

⁵⁵ Starup, Peter, s. 450

⁵⁶ Forarbejderne til lov nr. 1744 af 27. december 2016 – LFF 2016-11-09 – ændring af udvisningsreglerne de almindelige bemærkninger, afsnit 2.3.

den alene eller sammenholdt med den tidligere begåede kriminalitet, kan medføre, at udvisning ikke med sikkerhed vil stride mod Danmarks internationale forpligtelser, uanset at de personlige forhold ikke har ændret sig. Såfremt der med sikkerhed ikke kan ske udvisning i medfør af Danmarks internationale forpligtelser, skal der ved ny kriminalitet indenfor prøveperioden, altid udvises betinget på ny, således at prøvetiden forlænges⁵⁷.

Når en udlænding idømmes en betinget udvisning, bliver der fastsat en prøvetid, som beregnes fra domsafsigelsen eller hvis udlændingen, ved domsafsigelsen, ikke var til stede, så ved forkyndelsen. Prøvetiden udløber 2 år efter tidspunktet for løsladelse eller udskrivning, jf. Udl. § 24 b, stk. 2.⁵⁸

Danmarks internationale forpligtelser

Udvisning af kriminelle udlændinge i Danmark er undergivet den begrænsning, at udvisning ikke vil kunne finde sted, såfremt det er i strid med Danmarks internationale forpligtelser. I praksis er særligt EMRK med tilhørende tillægsprotokoller relevant. Ligeledes er FN's Torturkonvention, FN's flygtningekonvention, FN's konvention om borgerlige og politiske rettigheder og FN's konvention om barnets rettigheder, der indeholder bestemmelser, som kan have indflydelse på medlemsstaternes adgang til at udvise. Endvidere gælder der særlige regler for EU-borgere, som følge af retten til fri bevægelighed indenfor EU. De særlige regler for EU-borgere, vil blive behandlet nedenfor.

Den Europæiske Menneskerettighedskonvention (EMRK)

Efter EMD's praksis har en stat ret til at kontrollere en udlændings indrejse og ophold på dens territorium. Der er således ikke garanteret en ret til indrejse og ophold for en udlænding, og en stat har, i henhold til at opretholde den offentlige orden, beføjelse til at udvise en udlænding, der er dømt for en forbrydelse.⁵⁹

⁵⁷ Forarbejderne til lov nr. 1744 af 27. december 2016 – LFF 2016-11-09 – ændring af udvisningsreglerne de almindelige bemærkninger, afsnit 2.3.

⁵⁸ Starup, Peter, s. 450.

⁵⁹ Forarbejderne til lov nr. 1744 af 27. december 2016 – LFF 2016-11-09 nr.49 – de almindelige bemærkninger, afsnit 2.4.1.

EMRK indeholder ikke direkte regler, der sigter efter at regulere medlemsstaternes adgang til at udvise udlændinge på baggrund af et strafbart forhold. Dog har navnlig EMRK art. 3 og 8 betydning for vurderingen af om en udlænding kan udvises.

Efter EMRK art. 3 må ingen underkastes tortur eller umenneskelig eller nedværdigende behandling eller straf. EMRK art. 3. EMRK art. 8 omhandler retten til respekt for privat- og familieliv, der vil blive anvendt i forbindelse med proportionalitetsafvejningen i en udvisningssag. EMRK art. 8 er opbygget således, at den i stk. 1 fastslår nogle rettigheder, der er beskyttet mod indgreb fra de offentlige myndigheder. Staterne skal således afholde sig fra at foretage uberettigede indgreb i de beskyttede rettigheder. Beskyttelsen af retten til privat- og familieliv er ikke en absolut rettighed, hvorfor staterne, når visse betingelser er opfyldt, kan foretage indgreb i denne beskyttede rettighed.

EMRK art. 8

Udvisning af udlændinge, som har begået et strafbart forhold, vil oftest ske i medfør af en vurdering af Danmarks internationale forpligtelser, herunder navnlig i forhold til EMRK art. 8 omhandlende retten til respekt for familie og privatliv.

Bestemmelsen har følgende ordlyd:

1. *Enhver har ret til respekt for sit privatliv og familieliv, sit hjem og sin korrespondance.*
2. *Ingen offentlig myndighed kan gøre indgreb i udøvelsen af denne ret, undtagen for så vidt det sker i overensstemmelse med loven og er nødvendigt i et demokratisk samfund af hensyn til den nationale sikkerhed, den offentlige tryghed eller landets økonomiske velfærd, for at forebygge uro eller forbrydelse, for at beskytte sundheden eller sædeligheden eller for at beskytte andres ret og frihed.*

At noget skal respekteres, heraf ordet "respekt", skal forstås i sammenhæng med EMRK art. 1, som angiver statens pligt til at respektere menneskerettighederne. Der findes ikke en udtømmende definition af "privatliv", men retten tager sigte på at muliggøre udvikling af det enkelte individs personlige forhold til

andre mennesker og omverdenen⁶⁰. Oftest vil retten til sit hjem og korrespondance flyde sammen med vurderingen af, om der er foretaget et uretmæssigt indgreb i privatlivet. Af personlige forhold til andre mennesker kan dette både være venner, bekendte og også familiemedlemmer, som ikke omfattes af begrebet "familieliv". Retten kan ligeledes både omfatte at leve uden uønsket opmærksomhed, men modsat kan det også være aktiviteter af mindre privat karakter, herunder professionelle eller erhvervsmæssige aktiviteter⁶¹. Retten til "familieliv" er knap så diffust som "privatliv". Som udgangspunkt forudsætter retten, at der foreligger et eksisterende familieliv, og omfatter derved ikke retten til at stifte en familie⁶². Ved vurderingen af om et forhold er omfattet af begrebet familieliv, lægges der blandt andet vægt på, om der er tale om ægtefæller, samlevende par, varigheden af et forhold, om der er fælles børn, eller om der på anden vis er et forpligtelsesforhold forbundet hermed⁶³.

Når en udlænding har privat- og/eller familieliv i udvisningsstaten, skal udvisningen opfylde betingelserne i stk. 2 for at kunne foretage indgreb i den beskyttede ret i stk. 1. Det betyder, at tre betingelser skal være opfyldt. For det første skal legalitetskravet være opfyldt; udvisningen skal være foreskrevet ved lov. For det andet skal indgrebet kunne begrundes i legitime formål. I sager om udvisning på baggrund af strafbare forhold er det anerkendt, at sådanne indgreb skal "forebygge uro eller forbrydelse", og at de på den baggrund varetager et anerkendelsesværdigt formål. For det tredje skal indgrebet være "nødvendigt i et demokratisk samfund". Heri ligger der således et proportionalitetskrav, som i praksis kan give anledning til vanskeligheder.⁶⁴

Proportionalitetsafvejningen

Henset til EMD's praksis vil det afgørende for om en kriminel udlænding kan udvises almindeligvis bero på en proportionalitetsafvejning i medfør af EMRK art. 8, stk. 2.

⁶⁰ Kjølbroe, Jon Fridrik, s. 773, jf. Van Kück mod Tyskland, dom af 12.06.03, § 69.

⁶¹ Kjølbroe, Jon Fridrik, s. 773

⁶² Kjølbroe, Jon Fridrik, s. 786, jf. E.B. mod Frankrig, dom af 22.01.08, § 41.

⁶³ Kjølbroe, Jon Fridrik, s. 786

⁶⁴ Kjølbroe, Jon Fridrik, s. 905

Der lægges vægt på flere momenter ved vurderingen af, om en udlænding har et privat- og familieliv. Domstolene ser nemlig ikke kun på det egentlige familieliv, men også på karakteren og omfanget af udlændingens tilknytning til udvisningsstaten.

EMD har med henblik på at vejlede de nationale domstole om anvendelsen af art. 8 i udvisningssager, i sagen Maslov mod Østrig, dom af 23. juni 2008, angivet en række momenter, der skal spille ind ved proportionalitetsafvejningen.⁶⁵ EMD fastslår i præmis 68 at: *"The main issue to be determined is whether the interference was necessary in a democratic society"*. The fundamental principles in that regard are well established in the Court's case-law and have recently been summarized as follows":

§ 57:

- *the nature and seriousness of the offence committed by the applicant,*
- *the length of the applicant's stay in the country from which he or she is to be expelled,*
- *the time elapsed since the offence was committed and the applicant's conduct during that period,*
- *the nationalities of the various persons concerned,*
- *the applicant's family situation, such as the length of the marriage, and other factors expressing the effectiveness of a couple's family life,*
- *whether the spouse knew about the offence at the time when he or she entered into a family relationship,*
- *whether there are children of the marriage, and if so, their age,*
- *the seriousness of the difficulties which the spouse is likely to encounter in the country to which the applicants is to be expelled.*

§ 58

- *the best interest and well-being of the children, in particular the seriousness of the difficulties which any children of the applicant are likely to encounter in the country to which the applicant is to be expelled,*
- *the solidity of social, cultural and family ties with the host country and with the country of destination.*

⁶⁵ Forarbejderne til lov nr. 1744 af 27. December 2016 – LFF 2016-11-09 nr.49 – de almindelige bemærkninger, afsnit 2.4.1.

Endvidere er det et væsentligt element i afvejningen, om udlændingen blev født i værtslandet eller kom dertil som ganske ung, eller om den pågældende først er kommet til værtslandet som voksen. Præmis 75 lyder således: *"for a settled migrant who has lawfully spent all or the major part of his or her childhood and youth in the host country very serious reasons are required to justify expulsion"*⁶⁶, hvorfor EMD tydeliggør at opholdslængden og det forhold den pågældende, under et langvarigt ophold, har fået til værtslandet oftest hænger sammen.

Når det drejer sig om udvisning ved dom, hvor forebyggelse af uro og forbrydelse er det udvisningsbegrundende hensyn, kan der af hensyn til overskueligheden og med afsat i præmis 68 i Maslov mod Østrig opstilles 3 overordnede forhold, som skal indgå i proportionalitetsafvejningen. Praksis fra EMD har været at indrømme staterne en forholdsvis bred margin af forståelse i forhold til beslutningen om at udvise.⁶⁷ De forhold, der i praksis har været gennemgående for en samlet og konkret proportionalitetsafvejning ved domstolene er 1) udlændingens tilknytning til opholdslandet herunder opholdstiden, alder på ankomsttidspunktet, familiærrelationer og øvrige tilknytningsfaktorer som arbejde og uddannelse, 2) udlændingens tilknytning til sit oprindelsesland bortset fra statsborgerskabet, herunder bopælstid og evt. uddannelse inden udrejsen. Senere besøg eller ophold i oprindelseslandet og varigheden og karakteren af disse besøg, om der er tilknytning til familiemedlemmer eller andre personer eller til selve kulturen, herunder om sproget kan forstås, tales og læses, og 3) arten, grovheden og frekvensen af den begåede kriminalitet i opholdslandet, herunder strafudmålingen og recidiv⁶⁸.

I sager, hvor udlændingen/den tiltalte har haft et kortvarigt ophold i Danmark, synes det ikke svært for domstolene at foretage en vurdering af, hvorvidt en udvisning vil være i strid med Danmarks internationale forpligtelser, herunder EMRK art. 8. I **TfK2017.888** blev tiltalte, T en iransk statsborger fundet skyldig efter strfl § 216, stk. 1, nr. 1, § 119 og § 291. Der er ved afgørelsen om udvisning formodentlig lagt vægt på, at T kun har været i landet i ca. 6 måneder, inden han begik voldtægten, hvorfor der er hjemmel til udvisning efter Udl. § 24, nr. 1, jf. § 22, nr. 6 og § 24, nr. 2. Der er ved vurderingen af udvisningen ikke beskrevet særlig meget, formentlig fordi det henset til kriminalitetens art og det meget kortvarige ophold T har haft i

⁶⁶ Case Maslov v. Austria

⁶⁷ Lorenzen, Per m.fl., s. 735

⁶⁸ Lorenzen, Per m.fl., s. 735

Danmark, ikke har været grundlag for at antage, at en udvisning vil være i strid med Danmarks internationale forpligtelser, hvorfor T blev udvist for bestandigt. **TfK2017.248**

omhandlede tiltalte, T der var egyptisk statsborger, der blev fundet skyldig i tyveri af pantplasker og straffet med fængsel i 30 dage. Forholdet blev henført under strfl § 286, idet det var begået af to i forening, fra en indhegnet plads og at pantflaskerne havde en værdi af knap 3.300 kr. Anklagemyndigheden nedlagde påstand om udvisning efter Udl § 24, nr. 2. T havde den 2. december 2015 søgt om asyl, og denne behandling var ikke afsluttet, hvorfor T i udvisningsbestemmelsernes forstand ikke havde et lovligt ophold, men kun et processuelt ophold⁶⁹. Alligevel blev der foretaget en proportionalitetsafvejning af, om en udvisning ville være i strid med Danmarks internationale forpligtelser. Ved vurderingen blev der lagt vægt på, at T ikke havde familie i Danmark, og at han var sund og rask.

Ved sammenligning af de to afgørelser, kan sagen omhandlende egypteren, måske synes en smule streng, idet kriminalitetens art i de to afgørelser er noget forskellig, hvilket ligeledes kommer til udtryk i de pådømte frihedsstraffe. Ligeledes havde egypteren befundet sig i Danmark i ca. 9 måneder, mens iraneren havde opholdt sig i Danmark i ca. 6 måneder. På den baggrund kan det angiveligt antages, at længden af den idømte straf som sådan ikke spiller nogen rolle, så længe opholdslængden er meget kortvarig og den tiltalte ikke har nået at danne sig nogen relation til henholdsvis det danske samfund eller personer i Danmark eller i hvert fald at marginen for at udvise i sager hvor udlændingen ikke har befundet sig særlig længe i Danmark er forholdsvis bred. Dog må der henledes til præmis 70 i Maslov mod Østrig, hvorved det fremgår, at der i hver sag, må foretages en konkret vurderingen af de pågældende omstændigheder. I **TfK2017.567** blev tiltalte, T fra Syrien idømt 5 måneders ubetinget fængsel efter strfl § 245, stk. 1 og § 266 for at have begået vold mod sin 12-årige datter. T blev betinget udvist efter Udl. § 24, nr. 1, jf. § 22, nr. 6, jf. § 26, stk. 2, jf. § 24 b, stk. 1. Det skal herved bemærkes, at anklagemyndigheden kun havde nedlagt påstand om en betinget udvisning, selvom der i teorien er hjemmel til en ubetinget udvisning henset til T's korte ophold i Danmark, idet han først kom til Danmark den 8. april 2014. Endvidere må det anføres, at T fik asyl i maj 2015 og familien; hans kone og 6 børn blev sammenført med pågældende den 28. november 2014.

Der er i dommen ikke nedskrevet en egentlig argumentation og afvejning for den betingede udvisning, idet anklagemyndighedens påstand ikke rakte længere. Det må antages, at anklagemyndigheden og udlændingestyrelsen har vurderet, at der var mulighed for, at en ubetinget udvisning, ville være et indgreb i retten til respekt for familielivet ved at der kunne være risiko for adskillelse af ægtefællerne. Tidligere var

⁶⁹ Processuelt ophold er en ret for udlændingen til at opholde sig i landet under behandling af pågældendes sag om opholdstilladelse, jf. Udl. § 33, stk. 3, § 48 e, stk. 2 og § 53 a, stk. 2.

udgangspunktet, at det ikke blev anset, som et indgreb mod familielivet, hvis det ville være muligt for ægtefællen og evt. børn til den udviste at følge med. Dette udgangspunkt er dog ved nyere praksis ændret, således det anses som et indgreb uanset om ægtefælle og børn har mulighed for at følge med den udviste til oprindelseslandet⁷⁰.

I **AM2017.10.04H** var en syrisk mand, der var tiltalt for overtrædelse af Udl. § 59, stk. 8, nr. 1 ved at have medtaget en iransk statsborger med over den danske grænse. Anklagemyndigheden nedlagde påstand om udvisning efter Udl. § 24, nr., jf. § 22, nr. 5 og § 24, nr. 2, idet tiltalte havde haft lovligt ophold i Danmark i 2 år og 3 måneder. Det fremgår af sagen, at tiltalte ikke har arbejde, men deltager i danskkurser, dog taler han ikke dansk, han har været i praktik hos en gartner og modtaget IT-undervisning, han er sund og rask, omgår ikke danskere, har en kone og to hjemmeboende børn på henholdsvis 9 og 12 år, som er kommet til landet via familiesammenføring. Byretten fandt, at tiltalte skulle straffes med fængsel i 30 dage samt udvises med et indrejseforbud i 4 år. Byretten har ved udvisningspåstanden lagt vægt på overtrædelsens karakter, tiltaltes korte ophold i Danmark samt manglende tilknytning til det danske samfund, herunder manglende tilknytning til herboende personer og de personlige forhold. I landsretten blev straffen gjort betinget med vilkår om samfundstjeneste. I forhold til udvisningspåstanden blev der endvidere lagt vægt på at tiltaltes 9-årige søn lider af angst og har særlige behov i den forbindelse. På den baggrund finder LR heller ikke, at Danmarks internationale forpligtelser er til hinder for en udvisning og hæver indrejseforbuddet til 6 år. For Højesteret anføres det, at en udvisning af tiltalte vil være i strid med Danmarks internationale forpligtelser herunder EMRK art. 8, idet udvisning vil være et uproportionelt indgreb i retten til privat- og familieliv, idet der særligt lægges vægt på tiltaltes personlige forhold. Anklagemyndigheden har lagt vægt på karakteren af den begåede kriminalitet sammenholdt med tiltaltes korte ophold, samt manglende integration i det danske samfund. Derudover tiltaltes tilknytning til hjemlandet. Højesteret fandt efter en vurdering af kriminalitetens karakter og grovhed samt tiltaltes personlige forhold, at der ikke var grundlag for at gøre straffen betinget med vilkår om samfundstjeneste. I forhold til udvisningsspørgsmålet fandt HR, at det må anses for proportionelt med henblik på at forebygge uro eller forbrydelse, jf. EMRK art. 8, stk. 2, hvorved tiltalte blev udvist med et indrejseforbud på 6 år.

Hvad det også er værd at bemærke i denne sag er, at der ligeledes tages stilling til hvorvidt straffen skal være betinget eller ubetinget. Umiddelbart giver det ikke problemer i forhold til udvisningen, idet der materielt er hjemmel til at udvise både efter Udl. § 24, nr. 1, jf. § 22, nr. 5 (som påkræver en ubetinget

⁷⁰ Lorenzen, Per m.fl., s. 734

straf) og efter § 24, nr. 2, som hjemler muligheden for at udvise, selvom der idømmes en betinget straf. Af rigsadvokatens meddelelse⁷¹ fremgår det dog, at der ikke bør tilknyttes vilkår om samfundstjeneste til en betinget frihedsstraf, da udlændingen skal forlade Danmark, så snart dommen er endelig, jf. Udl. § 33, stk. 9, 3. Pkt., hvilket også blev fastslået i **TfK.2016.982/2** hvor den tiltalte blev idømt en ren betinget straf på 60 dage og udvist efter Udl. § 26, stk. 2, jf. § 24, nr. med et indrejseforbud på 4 år, idet der ikke burde blive tilknyttet vilkår om samfundstjeneste henset til, at tiltalte skulle udvises.

I forhold til proportionalitetsafvejningen så kommer udlændingens ophold i opholdsstaten til at spille en indirekte rolle for vurderingen, idet der er en sammenhæng mellem opholdslængden og privatlivet – herunder navnlig muligheden for at have integreret sig og opnået kontakt til andre personer i landet.

I sager, hvor den tiltalte udlænding har haft et lovligt ophold som strækker sig henover en årrække, ses det, at der kommer flere af de ovenfor nævnte elementer, jf. præmis 68 i Maslov mod Østrig i spil ved vurderingen af, hvorvidt der kan ske udvisning eller ej. **TfK2017.973** omhandlede en tiltalt, T der var irakisk statsborger, der blev idømt en fællesstraf på fængsel i 2 år og 6 måneder for overtrædelse af strfl § 191, stk. 1 og lov om euforiserende stoffer og udvist med hjemmel i Udl. § 22, nr. 4 for bestandigt. Byretten lagde ved vurderingen af udvisning vægt på, at T tidligere er betinget udvist, og den nye kriminalitet er begået i prøvetiden for den betingede udvisning for ligeartet kriminalitet. T er idømt en længerevarende fængselsstraf, som er udmålt i år, han har ikke stiftet egen familie, herunder ikke fået egne børn og han taler arabisk, som værende de afgørende elementer der talte for en udvisning, mens BR modsat lagde vægt på, at T kom til Danmark, da han var omkring de 10 år, og at han bortset fra sit statsborgerskab ikke havde nogen tilknytning til Irak, idet han ingen familie har i landet eller ud over at tale sproget, hverken læser eller skriver arabisk. T's tre brødre har alle ophold i Danmark og T har ligeledes en kæreste i Danmark. T har endvidere gået i skole i Danmark og er på nuværende tidspunkt under uddannelse. BR fandt, at der efter en samlet afvejning var tilstrækkeligt grundlag for at udvise T.

Byrettens afgørelse kunne for så vidt være gået begge veje. Det afgørende i dette tilfælde synes at være, at T ikke har oprettet et familieliv, da han således hverken har familiære relationer i Danmark (udover sine brødre) eller i Irak. Det skal i den forbindelse dog nævnes, at forældre og søskende, som udlændingen har kontakt til kan udgøre familieliv, der skal dog i den forbindelse gøres opmærksom på, at forholdet mellem voksne familiemedlemmer, i dette tilfælde forholdet mellem T og sine brødre, i konventionens forstand

⁷¹ RM-1/7-2017, s. 22.

ikke udgør et familieliv, idet der som udgangspunkt er krav om et afhængighedsforhold mellem de pågældende⁷². Det vil ofte være lettere at retfærdiggøre en udvisning, såfremt en udlænding ikke har noget familieliv, selvom udlændingen er opvokset i udvisningsstaten og har opholdt sig der igennem længere tid⁷³. Ved vurderingen tillægges det ligeledes betydning, om T er gift eller samlevende med en person, men dette er i indeværende sag ikke tilfældet, idet T ikke bor sammen med sin kæreste. Da sagen kommer for Landsretten gør T gældende, at hans kæreste og ham venter barn. Dette forhold tillægger LR ikke yderligere betydning, selvom det som det klare udgangspunkt må udgøre et familieliv at få et barn. Begrundelsen må formentlig findes i, at der ved vurderingen af om der foreligger et familie- eller privatliv skal ses på omstændigheder, der kan udgøre et familie- eller privatliv på det tidspunkt, hvor beslutningen om udvisning efter national ret blev endelig⁷⁴. Da familielivet ikke var etableret under byrettens dom, men efterfølgende under anken til Landsretten, må det vurderes, hvorvidt forholdet bør have betydning, da sagen under anke ikke er endelig afsluttet. Her til mener Jon Fridrik Kjølbroe at: *"Et familieliv, der etableres på et tidspunkt, hvor udvisningsprocessen er påbegyndt, men inden udvisningsbeslutningen er blevet endelig, vil almindeligvis heller ikke blive tillagt betydning, da det er blevet etableret på et tidspunkt, hvor klager ikke kan siges at have haft en berettiget forventning om at blive i udvisningsstaten"*⁷⁵.

TfK2017.969 omhandlede tiltalte, T, der blev fundet skyldig efter straffelovens § 244 og § 123, hvorved der efter Udl. § 22, nr. 6 og 8 var hjemmel til at udvise. Ved vurderingen i Byretten om en udvisning vil være i strid med Danmarks internationale forpligtelser blev der således først og fremmest lagt vægt på, hvorvidt T skulle idømmes en betinget eller ubetinget frihedsstraf, idet T ikke tidligere var straffet og til dels blev fundet egnet til at gennemføre samfundstjeneste. Såfremt T blev idømt en betinget straf, ville der ikke have været hjemmel til at udvise ham, idet det materielle krav til udvisning efter § 22, nr. 6 og 8 er, at der blev idømt en ubetinget frihedsstraf. Tiltalte blev idømt en ubetinget frihedsstraf i 8 måneder og udvist med et indrejseforbud i 6 år, idet udvisning ikke ville være i strid med Danmarks internationale forpligtelser. Landsretten udtaler, at udvisning vil udgøre et indgreb i T's privatliv, idet han har været i Danmark i ca. 17 år, hvorfor der efter betingelserne i EMRK art. 8, stk. 8 skal foretages en proportionalitetsafvejning af, om udvisning må anses for nødvendig af hensyn til udvisningens formål. LR lægger vægt på, at T er født og opvokset i Pakistan og har boet der de første 34 år af sit liv, han taler, læser og forstår sproget og har 5 søstre i Pakistan, som han også har besøgt i den tid, han har boet i Danmark. På den baggrund vurderes det,

⁷² Kjølbroe, Jon, s. 906

⁷³ Kjølbroe, Jon, s. 906

⁷⁴ Kjølbro, Jon, s. 907 og Amrollahi mod Danmark, dom af 11.07.02, § 27.

⁷⁵ Kjølbro, Jon, s. 907 med henvisning til bl.a. Boujlifa mod Frankrig, dom af 21.10.97, § 36, Udeh mod Schweiz, dom af 16.04.13, § 50.

at T har en væsentlig, social, kulturel og familiemæssig tilknytning til Pakistan. I forhold til T's tilknytning til Danmark lægger LR vægt på, at han på trods af at have været her i 17 år kun forstår lidt dansk, han har en bror i Danmark, samt en tidligere ægtefælle. T har de seneste 10 år ikke haft tilknytning til det danske arbejdsmarked. LR vurderer at en udvisning med indrejseforbud i 6 år må anses for værende proportionelt, hvorfor udvisning ikke er i strid med Danmarks internationale forpligtelser.

Her ses opholdslængden og tilknytningen til hjemlandet ligeledes at have en betydning. Og især udlændingens evne og vilje til at integrere sig i det danske samfund. Der bliver i dommen især lagt vægt på, at udlændingen kun forstår lidt dansk og samtidig ikke har haft tilknytning til det danske arbejdsmarked de seneste 10 år, sammenholdt med at T har taget uddannelse i Pakistan og ligeledes har flere familiærrelationer.

Selvom det ikke er angivet under de forhold, der kan spille ind ved udlændingens tilknytning til det danske samfund, så synes domstolen at tage det med i sine overvejelser om den pågældende er i stand til at tale, læse, skrive og forstå sproget i Danmark sammenholdt med pågældendes evne til at tale, skrive, læse og forstå sproget fra pågældendes oprindelsesland. Formentlig er dette et udtryk for, at der ved vurderingen af om udlændingen har et privatliv, bliver vurderet om denne har haft vilje og evne til at integrere sig i det danske samfund, herunder at lære sproget. Det ses ligeledes som et element i **TfK2017.398/2** hvor tiltalte, T der var iransk statsborger, og som ved landsretten blev fundet skyldig i overtrædelse af § 225, jf. § 216, stk. 1, nr. 1, jf. § 21. T blev i byretten dømt i medfør af strfl § 232 og i den forbindelse blev der ikke fundet grundlag for hverken betinget eller ubetinget udvisning – der blev ved afgørelsen lagt vægt på, at der efter sagens udfald og taget i betragtning af den tid, som tiltalte har haft lovligt ophold i Danmark, som var mere end 5 år, var der ikke grundlag for at udvise T. Landsretten som dømmer T i medfør af tiltalen, vurderer at der er hjemmel efter Udl. § 23, nr. 1, jf. § 22, nr. 6 til at udvise. Ved proportionalitetsafvejningen blev der lagt vægt på arten og grovheden af den begåede kriminalitet og på den anden side T's tilknytning til Danmark, idet han har boet i landet i over 5 år, han bor sammen med sin samlever og sammen har de et fælles barn. T er ydermere under uddannelse og taler i et vist omfang dansk. Der bliver vurderet, at Danmarks internationale forpligtelser er til hinder for en udvisning, og derfor bliver der idømt en betinget udvisning.

I **U.2016.2783H** var tiltalte, T en 20-årig irakisk statsborger, der blev idømt en fængselsstraf på 1 år efter strfl § 244 og § 119. I straffen indgik en 10 måneders betinget fængsel fra en tidligere dom. Ved vurderingen af hvorvidt T skulle udvises, blev der lagt vægt på, at T havde haft lovligt ophold i Danmark, og at han var kommet til landet, da han var 7 år. T var hverken gift eller havde en samlevende, og havde heller ikke børn. T havde haft hele sin skolegang i Danmark og er i gang med en slagteriuddannelse, samt er personlig træner i et fitness center. T havde en stærk tilknytning til landet, selvom han ikke længere havde familie her. Samtidig skulle der lægges vægt på, at der i den betingede dom indgik et røveriforhold, som T havde begået, mens han var mindreårig. I byretten blev T udvist efter Udl. § 22, stk. 1, nr. 6, jf. § 24 a idet det fandtes at være nødvendigt for at forebygge uro eller forbrydelse efter EMRK art. 8 med den begrundelse, at T de første 7 år af sit liv boede i Irak, hans mor og søster bor i Irak, samt at T er straffet mange gange for personfarlig kriminalitet, også efter han er fyldt 18 år. Landsretten lagde vægt på, at T tidligere er dømt mange gange for personfarlig kriminalitet, men at hovedparten af forholdene er begået før T fyldte 18 år, men dog er fortsat efter han fyldte 18 år. Landsretten lægger derved til grund, at der er en formodning om, at han fremover vil begå kriminalitet i Danmark. T kom til DK som 7-årig, han er ugift og har ingen børn. Stort set hele hans skolegang har været i DK og han taler ikke arabisk. T har én gang besøgt Irak, men har ellers ikke kontakt med sin mor og søster, der bor i landet, ligesom at han ikke har nogen familie i Danmark. LR vurderer efter en samlet helhedsvurdering, at udvisning må anses som proportionel i forhold til at forebygge kriminalitet og sikre den offentlige orden. Desuden lægger LR vægt på, at T med sin familierelation i Irak og kendskab til sproget, ikke har en ubetydelig social, kulturel og familiemæssig tilknytning til Irak. Sagen kommer helt til højesteret, hvor vurderingen forløber med udgangspunkt i EMD dommen Maslov mod Østrig, hvor det i præmis 74 fremgår, at der skal tages hensyn til den situation, hvor udlændingen har opholdt sig hele eller det meste af sin barndom i værtslandet. Endvidere siger præmis 75, at der skal foreligge meget tungtvejende grunde for at udvise en fastboende udlænding. Ligeledes er der et særligt hensyn til barnets interesser, når kriminaliteten er begået af denne som mindreårig, dog ser man i sammenhæng med dette også på hvilken form for kriminalitet, det er, der er begået, hvor der lægges vægt på, om det er meget voldelig kriminalitet, idet det kan begrunde en udvisning. Højesteret når frem til, ud fra en samlet bedømmelse af omstændighederne, at en udvisning vil være et uproportionelt indgreb i T's privatliv og derved være i strid med art. 8. De ændrer derved udvisningen til en betinget udvisning, jf. Udl § 24 b.

Selvom der evt. kunne argumenteres for, at der kan ske ubetinget udvisning, så finder Højesteret alligevel at henset til at han har været i landet i så mange år, og det, at der ikke er nogen klar tilknytning til Irak, så

taler retten til hans privatliv alligevel for, at der i første omgang skal ske en betinget udvisning, selvom han har begået flere forhold af personfarlig kriminalitet – men idet disse er sket, da han var mindreårig, bliver det tungvejende element på vægtskålen.

Delkonklusion 1

Det kan konkluderes, at der er en sammenhæng mellem opholdslængden og tilknytningen til værtslandet. Ved udvisning ses det, at jo kortere tid en udlænding har været i landet, jo lettere er det at begrunde udvisning, netop fordi der ikke er opnået en sådan grad af tilknytning til værtslandet, som der kan begrunde et privatliv. Endvidere falder kravene også til den kriminalitet, der er begået og den idømte straf, hvis ikke der er nogle omstændigheder der efter EMRK art. 8 kan udgøre en beskyttet rettighed. Det kan konkluderes at en udlænding der kun har befundet sig i Danmark i et par år, eller kun et par måneder har nemmere ved at blive udvist. Jo længere tid en udlænding har opholdt sig lovligt i værtslandet, des flere omstændigheder skal der tages i betragtning ved proportionalitetsvurderingen. Såfremt der er en fortsat tilknytning til hjemlandet, selvom opholdslængden i værtslandet er lang, så kan der, henset til at der ikke er familie- eller privatliv af betydning i værtslandet, udvises. Domstolene lægger ved vurderingen af om udlændingen har et privatliv, stor vægt på dennes evne og vilje til at integrere sig, herunder at tale, skrive, læse og forstå det danske sprog

Såfremt der er etableret et familieliv i værtslandet, synes dette at vægte højt i forhold til hvilken art af kriminalitet der er begået samt længden af udlændingens lovlige ophold.

Endvidere kan det konkluderes, at der, såfremt Danmarks internationale forpligtelser er til hinder for en ubetinget udvisning, skal udvises betinget.

EU-reglerne

Det klare udgangspunkt er, at udlændingelovens regler om udvisning ligeledes gælder for EU/EØS-statsborgere. Det vil sige, at en EU-borger, der opfylder de materielle betingelser for udvisning, jf. §§ 22-24 skal udvises, medmindre det med sikkerhed vil være i strid med Danmarks internationale forpligtelser⁷⁶.

⁷⁶ RM 1/7-2017, s. 25

Dog findes der i EU-reglerne imidlertid en undtagelse, der sætter en grænse for medlemsstaternes mulighed for at udvise EU-borgere og deres familiemedlemmer, selvom der efter en proportionalitetsafvejning i medfør af EMRK art. 8 ville være grundlag for at udvise; reglerne om fri bevægelighed. Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2004/738/EF af 29. April 2004 (herefter opholdsdirektivet) omhandlende unionsborgeres og deres familiemedlemmers ret til at færdes og opholde sig frit på medlemsstaternes område indeholder generelle principper for og beskyttelse mod udsendelse⁷⁷. EU-rettens almindelige forrang er også afspejlet i udlændingeloven, idet reglerne om bl.a. udvisning kun finder anvendelse på udlændinge, der er omfattet af EU-reglerne i det omfang, det er foreneligt med disse regler, jf. Udl. § 2, stk. 3. Af EU-reglerne er EØS-statsborgere (Island, Liechtenstein og Norge) og statsborgere i Schweiz og deres familiemedlemmer også omfattet.⁷⁸ I opholdsdirektivet er det navnlig artikel 28, der kommer i spil ved vurderingen af, om der kan ske udvisning af en EU-borger, jf. art. 27⁷⁹. Artikel 28 skal fortolkes restriktivt, idet den udgør en undtagelse til princippet om den frie bevægelighed for personer⁸⁰.

Det er vigtigt at have for øje, at EU-reglerne ikke kun omfatter personer, der er statsborgere i EU, EØS eller Schweiz. I nogle tilfælde kan disses familiemedlemmer også være omfattet, således de får en afledt rettighed. Det betyder at en udlænding fra et tredjeland kan være omfattet af EU-reglerne, hvis denne har et familiemedlem, der er omfattet af EU-reglerne.⁸¹ Bekendtgørelse nr. 474 af 12. maj 2012 om ophold i Danmark for udlændinge, der er omfattet af Den Europæiske Unions regler (herefter EU-opholdsbekendtgørelsen) anvender udtrykket "Hovedperson" om statsborgere i EU, EØS og Schweiz. Den grundlæggende betingelse for, at en tredjelandstatsborger er omfattet af EU-reglerne, er at tredjelandstatsborgeren er familiemedlem til en "hovedperson", som selv har ophold i Danmark efter EU-reglerne, jf. EU-opholdsbekendtgørelsen § 1, stk. 1.⁸² Se som eksempel herpå **U.2012.3399H**, hvor det blev vurderet, hvorvidt en irakisk statsborger havde en afledt ret fra en rumænsk kvinde som pågældende havde fået 1 barn med under irakerens ulovlige ophold i Danmark.

⁷⁷ Gennemført ved bekendtgørelse nr. 474 af 12. maj 2012 om ophold i Danmark for udlændinge, der er omfattet af Den Europæiske Unions regler (EU-opholdsbekendtgørelsen)

⁷⁸ LFF 2016-11-09 nr. 49 Ændring af udlændingeloven (Ændring af udvisningsreglerne m.v.)

⁷⁹ Sørensen, Karsten Engsig og Poul Runge Nielsen, s. 486.

⁸⁰ Sørensen, Karsten Engsig og Poul Runge Nielsen, s. 486.

⁸¹ RM- 1/7-2017 s. 42

⁸² RM- 1/7-2017 s. 43

I hver enkelt sag skal der foretages en konkret vurdering af udvisningens overensstemmelse med EU-retten. Udl. § 24 b, stk. 1, 2. pkt. bestemmer dog, at en EU-borger ikke kan udvises betinget, hvorfor der udelukkende kan ske ubetinget udvisning af en EU-borger.

Betingelserne for udvisning efter EU-reglerne

Betingelserne for at personer, der er omfattet af EU-reglerne, kan udvises, er oplistet i EU-opholdsbekendtgørelsens § 38 og § 39. Af EU-opholdsbekendtgørelsen § 38 fremgår det, at udvisning skal være begrundet i hensynet til den offentlige orden eller sikkerhed, skal være i overensstemmelse med proportionalitetsprincippet, udelukkende må være begrundet i udlændingens personlige adfærd. Endvidere må der ikke lægges en økonomisk betragtning til grund og tidligere straffedomme kan ikke i sig selv begrunde en udvisning. Ydermere skal den personlige adfærd udgøre en reel, umiddelbar og tilstrækkelig alvorlig trussel, der berører en grundlæggende samfundsinteresse, samt at begrundelser, der ikke vedrører den individuelle sag, eller som har generel præventiv karakter ikke må anvendes. EU-opholdsbekendtgørelsens § 39 angiver en række menneskelige hensyn, som skal indgå i proportionalitetsafvejningen. Disse hensyn er; opholdslængden i landet, udlændingens alder, helbredstilstand, familiemæssig og økonomisk situation, sociale og kulturelle integration i Danmark, tilknytning til hjemlandet og andre relevante hensyn.⁸³

For visse persongrupper følger der en række yderligere skærpede krav til udvisningen, jf. EU-opholdsbekendtgørelsens § 39, stk. 2 og 3. Denne beskyttelse er sammenhængende med opholdslængden som vedrører udlændinge, der har permanent (tidsubegrænset) opholdstilladelse i Danmark, hvorved udvisning skal være begrundet i alvorlige hensyn til den offentlige orden eller sikkerhed, jf. EU-opholdsbekendtgørelsen § 39, stk. 2.⁸⁴ Derudover følger der ligeledes en skærpelse i vurderingen af udvisning af EU-statsborgere, der har haft ophold i Danmark i de 10 forudgående år, hvorved udvisning skal begrundes i en bydende nødvendighed af hensyn til den offentlige sikkerhed, jf. EU-opholdsbekendtgørelsens § 39, stk. 3, nr. 1, og for mindreårige EU-statsborgere, som kun kan udvises såfremt det er bydende nødvendigt af hensyn til den offentlige sikkerhed, jf. EU-opholdsbekendtgørelsens § 39, stk. 3, nr. 2.

⁸³ RM- 1/7-2017 s. 43

⁸⁴ Denne bestemmelse omfatter udelukkende EU-statsborgere. Familiemedlemmer m.v. til EU-statsborgere får ikke en afledt rettighed efter denne bestemmelse.

Det er som udgangspunkt op til den enkelte medlemsstat selv at fastlægge, hvornår en udvisning er bydende nødvendig af hensyn til den offentlige sikkerhed. Dette ses af EMD's dom af 22. maj 2012, P.I., sag C-348/09, præmis 22, hvor EMD henviste til EUF-traktaten⁸⁵ art. 83, stk. 1, andet afsnit, hvorved lovovertrædelser omhandlende terrorisme, menneskehandel og seksuel udnyttelse af kvinder og børn, ulovlig narkotikahandel, ulovlig våbenhandel, hvidvaskning af penge, korruption, forfalskning af betalingsmidler, edb-kriminalitet og organiseret kriminalitet kan udgøre en direkte trussel mod befolkningens tryghed og fysiske sikkerhed, må anses at være omfattet af begrebet "bydende nødvendig af hensyn til den offentlige sikkerhed", såfremt den strafbare handling er af særlig grov karakter, henset til medlemsstatens retsordenen og de nationale domstole.⁸⁶

I **AM2017.09.29H** blev tiltalte, T en svensk statsborger fundet skyldig i forsøg på voldtægt efter strfl § 216, stk. 1, nr. 1, jf. § 21. T er født og opvokset i Tyrkiet og flyttede til Sverige i 2008, hvor han har statsborgerskab. T indrejste i Danmark den 19. april 2012, hans far bor i Danmark, og han har ligeledes anden familie og venner. T har en ejendom i Tyrkiet, som hans mor bor i. Han har ingen børn. Han taler, skriver og forstår dansk, men foretrækker tyrkisk tolk under retssagen. Han har ligeledes arbejde i et pizzeria i Danmark. T har haft lovligt ophold i mindre end 5 år, hvorfor udvisningen skal afgøres efter Udl. § 24, nr. 1, jf. § 22, nr. 6.

Hvorvidt udvisning skal der foretages en vurdering af, om det vil være i overensstemmelse med Danmarks internationale forpligtelser. I alle tre retsinstanser blev T udvist med kun indrejseforbuddet til forskel.

Højesteret lagde vægt på, at T er dømt for forsøg på voldtægt, hvilket må anses for at udgøre en reel umiddelbart og tilstrækkelig alvorlig trussel, der berører en grundlæggende samfundsinteresse, jf. opholdsdirektivets art. 27, stk. 2, hvorved HR henset til kriminalitetens karakter og T's tilknytning til både Danmark, Sverige og Tyrkiet måtte anses som proportionelt at udvise med henblik på at forebygge offentlig orden og sikkerhed, jf. EMRK art. 8, stk. 2 og opholdsdirektivets art. 27 sammenholdt med art. 28, stk. 1.

I **TfK2017.570**, hvor tiltalte T var polsk statsborger og fundet skyldig i grov vold efter strfl § 245 og trusler efter § 266. T havde ikke opholdt sig lovligt i Danmark de seneste 3-4 år, han havde kun et barn i Danmark, som han ikke havde samvær med, i Polen boede hans mor og andet barn og han havde været i Polen 5 gange under opholdet i Danmark. Både byretten og landsretten fandt, at den udøvede kriminalitet måtte

⁸⁵ Traktaten om Den Europæiske Unions Funktionsmåde

⁸⁶ RM s. 44

anses som en reel, umiddelbar og tilstrækkelig alvorlig trussel, der berører en grundlæggende samfundsinteresse, jf. opholdsdirektivets art. 27, stk. 2, hvorved en udvisning ikke anses at være i strid med proportionalitetsprincippet, jf. art. 27, stk. 2 sammenholdt med art. 28, stk. 1.

I begge afgørelser er det et afgørende moment, at ingen af de pågældende har nogen særlig tilknytning til Danmark, hvilket formentlig også indirekte kan begrundes ved, at de ikke har befundet sig i Danmark i mere end 5 år. I begge sager er det ligeledes personfarlig kriminalitet, der er begået, hvorfor det ikke synes at stride mod kravet om at udvisning skal være bydende nødvendig af hensyn til den offentlige sikkerhed. Selvom kriminaliteten begået af polakken ikke direkte er omfattet af EUF-traktaten art. 83, stk. 1, andet afsnit, må udvisningen af denne også ses i lyset af, at polakken på intet tidspunkt har haft lovligt ophold. Det ses ligeledes i **TfK2017.952** hvor en rumænsk statsborger, der i seks dage havde opholdt sig i Danmark uden lovligt at have ophold og i den tid begik et butikstyveri af en læderjakke til en værdi af ca. 3.000 kr., hvorfor han blev udvist. Henset til dennes ringe tilknytning til Danmark samt karakteren af tyveriet fandt retten, at det var i overensstemmelse med opholdsbekendtgørelsen og art. 27 og 28 i opholdsdirektivet. At et ikke lovligt ophold formentlig spiller en rolle henset til karakteren af den forbrydelse der er begået, kan modsætningsvis formentlig sluttes ud fra **TfK2016.478**, som omhandlede en rumænsk statsborger, der blev fundet skyldig i taske tyveri, idet han frarev to kvinder deres tasker til en samlet værdi af 6.700 kr. Byretten fandt at tasketyveriet udgjorde en reel, umiddelbar og tilstrækkelig alvorlig trussel, som berører en grundlæggende samfundsinteresse, hvorved tiltalte blev udvist. Landsretten lagde dog vægt på, at T havde haft lovligt ophold i Danmark siden oktober 2013, og i den periode har betalt skat af sin indkomst, han har fire søskende i landet. Endvidere at det begåede forhold var af sådan en tilfældig karakter og måtte antages at have haft begrænset skadevirkning, hvorfor LR ikke anså T's adfærd for at være en reel, umiddelbar og tilstrækkelig trussel, der berører de grundlæggende samfundsinteresser, hvorfor udvisning ikke ville være proportionelt, jf. opholdsdirektivets art. 27 og 28.

Ved sammenligning af domstolenes vurdering i **TfK2017.570**, **TfK2017.952** og **TfK2016.478** ses domstolene (ikke umiddelbart) at tage stilling til hvorvidt EMRK art. 8 kan være en hindring for udvisning. Ikke dermed sagt, at afgørelserne er forkerte, men det synes umiddelbart, ikke helt så nærliggende for domstolene at foretage helt den samme grundige afvejning, når der er tale om meget korte lovlige ophold eller ulovlige ophold, når vurderingen alene kan ske ud fra reglerne i henholdsvis opholdsdirektivet og opholdsbekendtgørelsen. I **U.2016.2883H** omhandlende tiltalte, T en kroatisk statsborger, der havde opholdt sig i Danmark siden han var 3 år, og derved havde haft lovligt ophold i ca. 38 år, blev idømt fængsel

i 1 år og 6 måneder for besiddelse af pistol i privat hjem og trusler. T var tidligere straffet ved i alt 27 domme siden hans 18. år, han havde ikke arbejde og modtog kontanthjælp, han havde gået i skole i Danmark, men ikke fået en uddannelse, han havde børn i Danmark og en begrænset tilknytning til Kroatien. Byretten foretog en vurdering i medfør af den skærpende omstændighed i opholdsdirektivets art. 28, stk. 3, litra a og EMRK art. 8. Efter en vurdering fandt BR, at det måtte befrygtes, at der var stor sandsynlighed for recidiv henset til grovheden af den begåede kriminalitet sammenholdt med omfanget af den tidligere begåede kriminalitet og pågældendes mangel på integration i det danske samfund. Uanset at han havde boet det meste af sit liv i Danmark og havde sin nærmeste familie i Danmark, blev der lagt vægt på, at han ligeledes havde to brødre i Kroatien, hvorfor en udvisning fandtes at være bydende nødvendig af hensyn til den offentlige sikkerhed. Landsretten gik i den modsatte grøft og mente ikke, at en udvisning ville være i overensstemmelse med Danmarks internationale forpligtelser. Der blev således ved vurderingen også lagt vægt på, at der ikke tidligere fra anklagemyndighedens side var blevet nedlagt påstand om udvisning. Ved Højesterets afgørelse henvises der ved vurderingen til EU-domstolens dom af 29. april 2004 i de forenede sager C-482/01 og C-493/01, præmis 100, hvor det fremgår, at en EU-borger som er blevet dømt for en lovovertrædelse og som udgør en aktuel trussel mod den offentlige orden, men som har haft et mangeårigt ophold i værtslandet, skal det i den konkrete sag ligeledes ske en afvejning under overholdelse af de fællesskabsretlige principper, herunder grundrettighederne med hensyntagen til navnlig familielivet. Ved afgørelsen lagde HR vægt på især tilknytningen og hensynet til T's mindreårige børn og trods den nuværende og daværende kriminalitet, som ikke tidligere har givet anledning til en udvisningspåstand, fandt HR, at udvisning ville være et uproportionelt indgreb i retten til respekt for familie og privatliv.

Ved afgørelser omhandlende EU-borgere med et langvarigt lovligt ophold, ses der modsat en meget grundig og konkret afvejning af hensynene i medfør af både opholdsdirektivet og EMRK art. 8, hvor det især synes, at udvisning i sidste ende afhænger af, om det er et indgreb mod retten til at have et privat- og familieliv, og bestemmelserne i opholdsdirektivet mere beror på en afvejning af, hvorvidt udvisning vil være overensstemmende for at opretholde den offentlige orden eller sikkerhed, selvom der i art. 28 også henvises til, at der ved vurderingen skal lægges vægt på den familiemæssige situation og sociale og kulturelle integration i værtslandet og forholdet til hjemlandet, så er det alligevel i grundrettighederne, hvori hjemlen skal findes. I afgørelsen er det ligeledes værd at bemærke, at selvom det ikke ved HR's afgørelse synes at være det afgørende for udvisningen, så lægges der alligevel vægt på, at anklagemyndigheden ikke ved tidligere afgørelser havde nedlagt påstand om udvisning. Hvorvidt om det bør tillægges betydning, beror formentlig på en konkret vurdering. Det blev ikke tillagt nogen betydning i

TfK2017.64, hvor tiltalte, T der var en Ungarsk statsborger og blev fundet skyldig i forsøg på hjemmerøveri sammen med to medgerningsmænd. T havde haft lovligt ophold i ca. 28 år, hun havde sin mand og tre børn og børnebørn i Danmark, og en bror og hendes far i Ungarn. Hjemlen for udvisning blev fundet i Udl. § 22, nr. 6, men byretten fandt ikke at kunne udvise i medfør af EMRK art. 8 henset til hendes lange ophold i landet og at hendes nærmeste familie boede her. Landsretten udviste modsat byretten, med den begrundelse, at T gentagne gange er straffet for berigelseskriminalitet, hun boede i Ungarn de første 18 år af sit liv og taler og forstår derfor sproget, hun har ligeledes kontakt til sin bror i Ungarn, og hendes børn i Danmark er voksne. Uanset at T har ægtefælle og børn i Danmark og har boet her de seneste 28 år, mener LR ikke, at opholdsdirektivet og EMRK art. 8 er til hinder for en udvisning. Heller ikke den omstændighed, at der ikke tidligere er blevet nedlagt påstand om udvisning, kan føre til et andet resultat.

Delkonklusion 2

Det kan konkluderes, at der ved vurderingen af om en EU-borger kan udvises, ved proportionalitetsafvejningen, udover EMRK art. 8, også skal tages hensyn til om udvisningen er i overensstemmelse med opholdsdirektivet og opholdsbekendtgørelsen. Endvidere kan det konkluderes, at en tredjelandsborger kan blive omfattet af EU-reglerne, såfremt denne har et familiemedlem, som er omfattet af EU-reglerne.

Endvidere gør det sig også gældende for en EU-borger om denne har et lovligt ophold ved vurderingen af om der kan ske udvisning. Også her synes det nemmere for domstolene at udvise en EU-borger der ikke har et lovligt ophold. I disse sager henviser domstolene ikke til EMRK art. 8, hvor det efter opholdsdirektivet er givet, at en udvisning ikke er uproportionel, men særligt i afgørelser, hvor forholdet omhandler en udlænding der har haft et mangeårigt ophold i værtslandet, bliver EMRK art. 8, ved vurderingen, inddraget.

Det kan endvidere konkluderes, at der ikke er mulighed for at udvise en EU-borger betinget, når det efter en proportionalitetsafvejning ikke er grundlag for en ubetinget udvisning.

Suverænitet og retten til inden for territoriet at regulere udlændinges ophold

Hvor bred er marginen for at udvise egentlig? Og har domstolene en tendens til at være en lille smule "vattede" i deres bedømmelse om udvisning – specielt når det vedrører tungtvejende elementer som retten til familie- og privatliv.

Hvorvidt der skal udvises, må altid bero på en konkret vurdering, henset til den konkrete sag.

Hvor svær den afvejning må konkluderes at være, kommer til udtryk i sagsforløbet vedrørende Mahmoud Khalil Salem, også kendt som bandelederen Fiz Fiz.

U.2012.225 H omhandlede den statsløse palæstinenser Salem, som ved Højesterets dom blev udvist af Danmark for bestandigt, idet han blev fundet skyldig i grov narko kriminalitet efter strfl § 191. I henholdsvis byretten og i landsretten blev Salem ikke udvist. Af sagen fremgik, at Salem var tidligere straffet henholdsvis i 2000 og 2007, han var indrejst i Danmark 12. Januar 1992 og har haft et lovligt ophold i lidt over 14 ½ år, Salem har ikke gennemført nogen uddannelse, han har intet arbejde og har de seneste 5-6 år modtaget pension og forinden det, kontanthjælp, han kan hverken læse eller skrive dansk eller arabisk, han forstår dansk, men kan ikke selv formulere sig fuldstændig korrekt, Salem er 40 år og har en del fysiske skader, herunder nedsat hørelse og hovedpine, Salem er gift og bor sammen med sin kone, hvor de tilsammen har 8 børn, som alle er danske statsborgere. Salem har ikke anden familie i Danmark, mens hans mor og to søstre bor i Libanon og en enkelt søster i Syrien. Byretten vurderede, at der henset til den ellers grove narkotikakriminalitet, som er begået gennem længere tid, taler for en udvisning i medfør af § 22, nr. 4, men at der henset til dennes hustru og 8 børn ikke er tilstrækkelig grundlag for en udvisning. Landsretten lagde ligeledes vægt på, at selvom det henset til kriminalitetens grovhed og tiltaltes dårlige integration, samt sproglige, kulturelle og familiemæssige tilknytning til Libanon kunne hensynene efter § 26, stk. 1 ikke tale afgørende mod en udvisning. Ved Højesterets afgørelse blev der også lagt vægt på tilknytningen til henholdsvis Libanon og Syrien og hvor ofte, der enten var etableret kontakt til landet og taget ophold der. Højesteret begrundede sit resultat (6 til 1) med, at når der skulle tages udgangspunkt i kriterierne oplyst i præmis 68 i Maslov mod Østrig, fandtes det, at Salems centrale og ledende rolle i udøvelsen af vedvarende organiseret og grov narkotikakriminalitet, manglende integration, samt tilknytning til Libanon og Syrien samlet set talte for en udvisning, uanset at Salems kone og 8 børn var i Danmark, mens én dommer udtalte at hensynene til børnene måtte vægte højere, således en betinget udvisning ville være mere proportionel.

Sagen skabte politisk begejstring såvel som mediebevågenhed og Salems forsvarer Michael Juul Eriksen udtalte i den forbindelse, at: *"Jeg tror ikke, sagen var gået videre til Højesteret, hvis der ikke var så mange politikere, som havde udtalt sig i sagen. Jeg har flere eksempler på lignende sager, som ikke er nået til*

Højesteret⁸⁷. Om hvorvidt sagen kom til Højesteret, fordi der "gik politik i den" kan ikke konkluderes, men af den afvejning der er foretaget i de tre danske retsinstanser og slutteligt ved EMD, kan det konkluderes, at det er et svært område, fordi udvisningen netop beror på en proportionalitetsafvejning, hvor det ikke er givet, hvilken vægtning de forskellige elementer bør have.

Sagen blev indbragt for EMD til afgørelse af om der var begået et indgreb i Salems ret til respekt for privat- og familieliv.

Salem mod Danmark, sagsnummer 77036/11

Sagen blev indbragt for EMD, hvor Salem påstod, at der var sket en krænkelse af EMRK art. 8, idet en udvisning ville krænke hans ret til familieliv, idet hans børn ville lide skade ved hans udvisning. EMD konstaterede, at Højesteret havde foretaget en fyldestgørende afvejning, jf. præmis 82, men dog manglede der alene at blive taget stilling til, hvilke konsekvenser det ville få for dem, såfremt deres far blev udvist, og at der ved vurderingen skal lægges betydelig vægt på børnenes tarv, jf. præmis 74. EMD konkluderede, at børnene ikke ville kunne klare sig udenfor Danmark, men samtidig fandt de det tvivlsomt, i lyset af sagen og dens omstændigheder, om Salem havde spillet en betydelig rolle i forhold til børnenes sociale problemer og om en udvisning overhovedet ville påvirke dem negativt, jf. præmis 78. Endvidere var der ikke redegjort for mulighederne for at børnene kom på besøg, hvis deres far blev udvist eller muligheden for at holde kontakten via telefon, jf. præmis 81. EMD udtalte derved i præmis 82, sidste pkt.: *"... regard to the gravity of the drug crimes....., and considering the sovereignty of member States to control and regulate the residence of aliens on their territory, the Court finds that the interference was supported by relevant and sufficient reasons, and was proportionate in that a fair balance was struck between the applicant's right to respect for his family life, on the one hand, and the prevention of disorder or crime, on the other hand."*

Det er værd at bemærke, at det henholdsvis er de to første instanser, der i denne sag, vurderer, at en udvisning ikke vil være proportionel. Er både byret og landsret for blødsødne i deres vurdering? Umiddelbart ja, henset til at både Højesteret og EMD finder en udvisning proportionel.

⁸⁷ /Ritzau/: Fiz Fiz-forsvarer: Der gik politik i sagen. I: BT, 16.09.2012, s. 1-2. Internetadresse: <https://www.bt.dk/krimi/fiz-fiz-forsvarer-der-gik-politik-i-sagen> Besøgt d. 04.12.2017

Institut for menneskerettigheder har foretaget en analyse af grænsen for udvisning af kriminelle udlændinge **som er født i landet eller indrejst som barn, og ikke har stiftet egen familie**. Analysen er foretaget ved gennemgang af ca. 400 afgørelser fra henholdsvis EMD, Højesteret og Østre og Vestre Landsret, hvorved konklusionen på analysen blev således, at EMD accepterer udvisning i et videre omfang end domstolene gør på dette område.⁸⁸ Dermed lægger Instituttet til grund, at domstolene overfortolker menneskerettighederne. Det fremgår endvidere, at Højesteret normalt først udviser personer i den kategori, hvis pågældende idømmes en straf på min. 3 års fængsel. Af oversigten over gennemgået praksis⁸⁹, ses det særligt ved afgørelserne fra EMD, at det navnlig er sager, hvor kriminaliteten er begået af en udlænding mens pågældende var mindreårig, der vurderes at være sket en krænkelse. Det ses i sagerne Emre mod Schweiz, dom af 11. oktober 2011 og dom af 22. maj 2008, Jakupovic mod Østrig, dom af 6. Februar 2003, Maslov mod Østrig, dom af 23. juni 2008, Moustaquim mod Belgien, dom af 18. februar 1991, Radovanovic mod Østrig, dom af 22. April 2004. Kun i en enkelt sag; Külekci mod Østrig, dom af 1. juni 2017 blev der ikke statueret krænkelse, idet retten bemærkede, selvom røveriet var begået, som mindreårig, så var grovheden af den begåede kriminalitet af en sådan karakter, at det ikke kunne anses som ungdomskriminalitet. Og i to sager; Ferhat Kilic mod Danmark og Hizir Kilic mod Danmark, begge med afgørelse den 22. januar 2007 blev klagen afvist som åbenbar grundløs⁹⁰. I sager, hvor det ikke vedrørte kriminalitet, som var begået som mindreårig, er der specielt lagt vægt på, at der ikke har været et familieliv i udvisningsstaten, og der har været en grad af tilknytning til nationalstaten.

Sammenligningen af retterne i forhold til antal afgørelser i perioden 2011-2017, hvor der ikke er sket udvisning⁹¹, angives det, at Højesteret i sager hvor der er idømt mellem 1-3 års fængsel har undladt at udvise i 4 tilfælde, mens de ved straf mellem 3-7 års fængsel ses at have undladt at udvise i 1 tilfælde. Landsretterne har i lignende sager med idømt 1-3 års fængsel har undladt at udvise i 8 sager og ved straf mellem 3-7 års fængsel har de undladt at udvise i 7 tilfælde. Til sammenligning har EMD haft 0 af den slags

⁸⁸ <https://menneskeret.dk/nyheder/menneskerettighederne-staar-ikke-vejen-flere-udvisninger> , besøgt den 01.12.2017.

⁸⁹

https://menneskeret.dk/sites/menneskeret.dk/files/media/dokumenter/udgivelser/faktaark_qa/praksisoversigt_foedt_i_landet-indrejst_som_barn_ikke_stifte_2017.pdf , besøgt den 01.12.2017.

⁹⁰ En klage er åbenbar grundløs, når der ikke er oplysninger i klagen, som tyder på, at EMRK er blevet overtrådt.

⁹¹

https://menneskeret.dk/sites/menneskeret.dk/files/media/dokumenter/udgivelser/faktaark_qa/faktaark_danske_domstole_overfortolkning_oktober_17.pdf

sager.⁹² Dog må det bemærkes, at analysen må ses i lyset af, hvor mange afgørelser, der på området reelt har været og hvor mange afgørelser, der har været ved den enkelte ret. Tabellen viser udelukkende *antallet* af afgørelser, hvor der ikke er sket udvisning. Tabellen ville have givet et mere retvisende billede af forholdet imellem retternes afgørelser, såfremt tabellen havde vist *antal procent* af hvor mange afgørelser der havde været i alt, sammenholdt med afgørelser uden udvisning, hvorved der på den baggrund ville kunne konkluderes om der er en signifikant forskel i afgørelserne mellem Landsretterne, Højesteret og EMD.

Det kan for så vidt ikke konkluderes, at Institut for menneskerettigheder ikke har ret i deres udsagn, men det foreliggende materiale underbygger ikke påstanden tilstrækkeligt.

Ved sammenligning af instituttets analyse, sammenholdt med afgørelsen om udvisning af Salem, så kan det formentlig antages, at grunden til, at byretten og landsretten lader til ikke at finde det proportionelt at udvise i samme grad som både Højesteret og EMD, kan være den omstændighed at der, ved bedømmelsen af om der skal ske en udvisning, i både byretten og landsretten indgår domsmænd. Den omstændighed, at der i byretten sidder en uddannet dommer og to borgere, som angiveligt ikke har den samme forståelse for juraen, men udelukkende ser på sagens forhold og derved skal afgøre hvorvidt et andet menneske efter endt afsoning skal sendes ud af landet, måske også forlade familie og andre relationer i landet, kan det således ikke afvises, at dette ved bedømmelsen spiller en rolle. Det lader til, at EMD giver de enkelte lande en bred margin til selv, at regulere udlændinges ophold på eget territorium, hvorfor det ikke kan afvises, at der i flere sager, er grundlag for at udvise ubetinget.

Konklusion

Det kan konkluderes, at afgørelsen af om en udlænding kan udvises af Danmark, først og fremmest beror på om der er hjemmel til det, i medfør af de materielle regler i Udl. §§ 22-24. Dernæst hvorvidt en sådan udvisning vil være proportionel henset til Danmarks internationale forpligtelser, herunder særligt i medfør af EMRK art. 8. På baggrund af dommen Maslov mod Østrig har EMD gjort det muligt at anvende en række kriterier, der skal iagttages ved proportionalitetsafvejningen. Sammenlagt kan disse kriterier opstilles i tre overordnede forhold; tilknytningen til opholdslandet, tilknytningen til hjemlandet og den begåede kriminalitet. Det kan konkluderes, at det oftest er sager, hvor udlændingen har familieliv eller et ikke

92

https://menneskeret.dk/sites/menneskeret.dk/files/media/dokumenter/udgivelser/faktaark_qa/faktaark_danske_domstole_overfortolkning_oktober_17.pdf

ubetydeligt privatliv, der skaber vanskeligheder i vurderingen af om der kan ske udvisning. Dette i særdeleshed, når udlændingen har begået kriminalitet af en sådan art og grovhed, der alene taler for direkte udvisning. Det kan konkluderes, at der er en sammenhæng mellem opholdslængden og tilknytningen til værtslandet, idet det synes lettere at begrunde en udvisning, af en udlænding der har befundet sig så kortvarigt i landet, således at denne hverken har opnået at skabe et familieliv eller et privatliv, der kan begrunde at en udvisning vil være uproportionel. Det kan konkluderes, at der som udgangspunkt sker udvisning af udlændinge, der ikke har et lovligt ophold i landet. For udlændinge med et langvarigt ophold, ses der at være flere omstændigheder, der skal indgå i vurderingen af om en udvisning, anses for værende proportionel. En udlænding der siden denne var barn har opholdt sig i landet, har således svære ved at blive udvist sammenholdt med en udlænding der har været i landet i kort tid. Dog ses der også i flere tilfælde, at en udlænding med et langvarigt ophold, kan udvises, hvis denne ikke har et nævneværdigt familieliv eller hvis såfremt pågældende ikke har et privatliv, der kan være beskyttet. Herunder lægger domstolene i særdeleshed stor vægt på, om udlændingen har integreret sig i det danske samfund, herunder om pågældende kan tale, skrive, læse og forstå det danske sprog. Endvidere kan en ikke ubetydelig social, kulturel og familiemæssig tilknytning til hjemlandet være afgørende for om der kan ske udvisning. Herunder lægges der blandt andet vægt op, om udlændingen stadig taler sproget i hjemlandet, om pågældende har familie og også om pågældende har ferieret i landet mens denne har opholdt sig i Danmark.

Endvidere kan det konkluderes, at der skal idømmes en betinget udvisning, såfremt Danmarks internationale forpligtelser taler imod en ubetinget udvisning. Dette gør sig imidlertid kun gældende for tredjelandsborgere, idet en EU-borger ikke kan udvises betinget. For udvisning af en EU-borger, skal der udover EMRK art. 8 også foretages en afvejning af reglerne i opholdsdirektivet, hvorved en EU-borger kun kan udvises, såfremt det er betydende nødvendigt af hensyn til den offentlige orden. Denne skærpelse, må især kunne sættes i forbindelse med arten af kriminaliteten, idet der således stilles et lidt højere krav til sammenholdt med udlændingens personlige forhold.

Det kan slutteligt konkluderes, at EMD ved fortolkningen af EMRK art. 8 lader det være op til hver enkelt land at fastlægge, hvor skærpene udvisningsbestemmelserne skal være. På den baggrund kan det således også vurderes, at EMD har givet en bred margin for, hvornår der kan ske udvisning og der ved domstolene måske er en vis tilbageholdenhed for at udvise helt til grænsen af Danmarks internationale forpligtelser. Det kommer særligt til udtryk i afgørelser afsagt af byretten og landsretten, hvorfor dette formentlig kan begrundes med, at der ved udvisningsspørgsmålet ikke alene sidder uddannede juridiske dommere, men også almindelige borgere. Om byretten og landsrettens afgørelser måske er et bredere udsnit af

befolkningens holdning til udvisningsspørgsmålet, eller om det er anklagerens manglende fokus på denne del af sagen kan være svært at sige, desuagtet voves den påstand, at der er bevæggrund for, at der i flere sager kan ske udvisning.

Litteraturliste

Artikler

Patscheider, Cecilie: Pape: Der er mulighed for at stramme praksis, så kriminelle udlændinge nemmere kan udvises.. I: *Politiken*, 10.10.2017, s. 1-2. Internetadresse:

<http://politiken.dk/indland/politik/art6152291/Pape-Der-er-mulighed-for-at-stramme-praksis-sa-kriminelle-udlaendinge-nemmere-kan-udvises> Besøgt d. 06.11.2017

Ritzau: Fiz Fiz-forsvarer: Der gik politik i sagen. I: *BT*, 16.09.2012, s. 1-2. Internetadresse:

<https://www.bt.dk/krimi/fiz-fiz-forsvarer-der-gik-politik-i-sagen> Besøgt d. 04.12.2017

Bøger

Christensen, Lone B. m.fl.: *Udlændingeret*. 3. udg. Jurist- og Økonomforbundets Forlag, 2006.

Jacobsen, Bjørn Dilou m.fl.: *Udlændingeret*. Indrejse, visum, asyl, familiesammenføring. 4. udg. Jurist- og Økonomforbundets Forlag, 2017.

Kjølbro, Jon Fridrik: *Den Europæiske Menneskerettighedskonvention - for praktikere*. 4. udg. Jurist- og Økonomforbundets Forlag, 2017.

Lorenzen, Per m.fl.: *Den Europæiske Menneskerettighedskonvention*, Art. 1-9. 3. udg. Jurist- og Økonomforbundets Forlag, 2011.

Starup, Peter: *Grundlæggende udlændingeret I*, 1. udg. Jurist- og Økonomforbundets Forlag, 2012.

Sørensen, Karsten Engsig og Poul Runge Nielsen: *EU-Retten*. 5. udg. Jurist- og Økonomforbundets Forlag, 2010.

Hjemmesider

Danske domstole overfortolker menneskerettighederne. Udgivet af Institut for menneskerettigheder. Internetadresse: https://menneskeret.dk/sites/menneskeret.dk/files/media/dokumenter/udgivelser/faktaark_qa/faktaark_danske_domstole_overfortolkning_oktober_17.pdf - Besøgt d. 04.12.2017

Ekstraordinært mange blev udvist i 2015. Udgivet af Udlændinge- og integrationsministeriet. Internetadresse: <http://uim.dk/nyheder/2016/2016-10/ekstraordinaert-mange-blev-udvist-i-2015> - Besøgt d. 04.12.2017

Menneskerettighederne står ikke i vejen for flere udvisninger. Udgivet af Institut for menneskerettigheder. Internetadresse: <https://menneskeret.dk/nyheder/menneskerettighederne-staar-ikke-vejen-flere-udvisninger> - Besøgt d. 04.12.2017

Oversigter over praksis om udvisning af udlændinge, som er født i landet eller indrejst som barn, og ikke har stiftet egen familie. Udgivet af Institut for menneskerettigheder.

Internetadresse: https://menneskeret.dk/sites/menneskeret.dk/files/media/dokumenter/udgivelser/faktaark_qa/praksisoversigt_foedt_i_landet-indrejst_som_barn_ikke_stifte_2017.pdf - Besøgt d. 01.12.2017

Rigsadvokatmeddelelser

RM-1/7-17 – Udvisning ved dom

Domsliste

Ugeskrift for Retsvæsen

Primære

U.2016.2783H

U.2012.3399H

U.2016.2883H

U.2012.225 H

Sekundære

UfR 1999.271 H

UfR 1999.275 H.

UfR 1999.1390 H

UfR 1999.1394 H.

U 2004.2756/3H

Tidsskrift for Kriminalret

TfK2017.888

TfK2017.248

TfK2017.567

TfK2017.570

TfK2017.952

TfK2016.478

TfK2017.64

TfK.2016.982/2

TfK2017.973

TfK2017.969

TfK2017.398/2

Anklagemyndighedens vidensbase

AM2017.10.04H

AM2017.09.29H

Afgørelser fra EMD

Primære

Salem mod Danmark, dom af 24. april 2017

Sekundære

Maslov mod Østrig, dom af 23. juni 2008

Van Kück mod Tyskland, dom af 12.06.03, § 69.

E.B. mod Frankrig, dom af 22.01.08, § 41.

Amrollahi mod Danmark, dom af 11.07.02, § 27.

Boujlifa mod Frankrig, dom af 21.10.97, § 36

Udeh mod Schweiz, dom af 16.04.13, § 50.

C-348/09

C-482/01

C-493/01

Emre mod Schweiz, dom af 11. oktober 2011 og dom af 22. maj 2008

Jakupovic mod Østrig, dom af 6. Februar 2003

Maslov mod Østrig, dom af 23. juni 2008

Moustaquim mod Belgien, dom af 18. februar 1991

Radovanovic mod Østrig, dom af 22. April 2004

Külekci mod Østrig, dom af 1. juni 2017